

NIEUWE SERIE.

DE GOUDMIJN

Nadruk verboden. --- Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

In de Gouden Poort.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	.. 208
Raffles	.. 288

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In de buurt van het Cliffhouse te San-Francisco stonden twee heeren. Beiden waren zeer elegant gekleed, slank van gestalte en gladgeschoren van gelaat; echte Amerikaanse of Engelsche types.

De een scheen ongeveer vijf en twintig jaren oud, terwijl de ander, die iets groeter was, te oordeelen naar zijn haar, dat aan de slapen begon grijs te worden, den leeftijd van veertig jaren scheen bereikt te hebben.

Beiden rookten sigaretten en keken naar den wandelweg, die van de stad naar het Presidio-Park en de zee loopt.

Het was Zondag en heel Frisko stroomde op zulke dagen naar Hill en naar den mooien wandelweg, die naar zee liep.

De frissche zeelucht vermengde zich met den bloemengeur en de zon overgoot alles met hare gouden stralen.

Aan beide zijden van den wandelweg ver-

Raffles 610.

drong zich een bonte menigte, terwijl auto's en rijtuigen de straten vulden.

De wandelweg strekte zich uit tot aan de Gouden Poort; van daar had met een vrijen blik op den Oceaan; ter rechter- en linkerzijde zag men de forten, die met kanonnen bezet waren en daartusschen trokken stoom- en zeilschepen van alle naties hunne voren door het woelige water, dat oogverblindend de zonnestrallen weerkaatste.

Op dit punt bleven de menschen staan en trachten aan de vlaggen der aankomende en wegvarende stoombooten, de natie te herkennen, waartoe zij behoorden.

Daar komt juist een schip uit Australië binnen, niet ver daarvan stoomt een Spaansch schip op, terwijl een Japansch vaartuig en een postboot naar Peru weg varen.

Onder stoom liggen groote Afrikaansche booten en stoomschepen van de New-York—

San-Franciscolijn, die haren weg door het Panama-Kanaal vinden.

Het kleine, gele schip met de groote kajuit, is afkomstig uit Siam en is bezig een lading in te nemen voor Bangkok.

Men ziet hier vlaggen van alle natiën! Zowel de gele draak van China als de opgaande zon van Japan, schepen van Turkije en van Noorwegen!

Ijverig varen honderden motor- en stoomsloepjes tusschen de reuzenschepen heen en weer, terwijl de zonnestralen het schuimende kielzog der booten als vloeibaar zilver doen schijnen.

Zoodra de inwoners van Frisko — zoowel de blanken als de gelen en zwarten — aan het schoone gezicht, dat dit alles opleverde, zich zat gekeken hadden, wandelden zij terug naar Nob-Hill, om van daar nogmaals naar zee te wandelen.

Daaraan besteedden zij den geheelen Zondagnamiddag.

Alle auto's en equipages hadden alléén tot doel om Drive-cliffhouse te bezoeken. Nergens heeft men zulk een mooi uitzicht als van uit dit hotel, dat op een rots, aan den oever der zee, gebouwd is.

De beide elegant gekleede heeren hadden gedurende eenigen tijd zwiingend de drukte gadegeslagen, toen de oudste tot den jongsten zei:

„Bob, ik stel voor om nu het Cliffhouse binnen te gaan en daar het middagmaal te gebruiken.”

„Zeer goed, uw lordschap,” antwoordde de jonge Amerikaan en gaf met de woorden, waarmede hij den ander toesprak, al dadelijk te kennen, dat deze een Engelschman was.

Inderdaad was de oudste der twee een Engelschman en wel een Engelschman, zoo als er geen tweede op de geheele wereld bestond.

Deze Engelschman was namelijk niemand anders dan Lord Edward Lister; anders gezegd John Raffles, de held dezer verhalen, die nu weer eens voor de variatie den grooten haringvijver overgestoken was, om het veld zijner avonturen naar Amerika over te plaatsen.

Onmiddellijk na zijn aankomst had Lord Lister met zijn onafscheidelijken vriend Charly Brand geruimen tijd te New-York doorgebracht, maar toen het hem daar begon te vervelen, had hij een spoorkaartje genomen naar San-Francisco, een stad, die hem

niet alleen wegens de gunstige ligging, wat het klimaat betreft, aantrok, maar die voor hem nog de bijzondere aantrekkelijkheid had, dat hij zich daar vrij onder zijn eigen naam van Lord Lister kon bewegen, ofschoon iedereen wist wie de drager van dezen naam eigenlijk was.

Lord Lister had deze populariteit te danken aan het feit, dat men hem tot eereburger van de stad had benoemd van wege de vele diensten, welke hij aan de stad in het algemeen en aan de politie in het bijzonder had bewezen.

San-Francisco was dus de eenige stad, op de geheele wereld, waar Raffles zich zonder vermomming kon vertoonen en van wege dit feit had Charles Brand, zijn secretaris, er dan ook in toegestemd eenigen tijd vacantie te nemen.

Raffles was zeer aan Brand gehecht, maar deze niet minder aan zijn ouderen vriend, dien hij niet gaarne uit het oog verloor, daar hij er zich van bewust was, dat Raffles vele gevaren liep, vooral die van door de politie op een gegeven oogenblik ingerekend te worden. Om deze reden was hij dan ook altijd te vinden aan de zijde van zijn vriend. Hij deed dit niet zoozeer om hem in tijden van gevaar hulp te kunnen verleen, want dit sprak van zelf, maar vooral om te weten wat Raffles deed en waar hij zich bevond. Was hij dan in gevaar, dan kon Brand altijd maatregelen nemen om, met behulp van Gaston, den ouden kamerdienaar van Raffles en van James Henderson, den chauffeur, van wien het verhaal ging, dat hij even sterk was als Maciste, zijn vriend en meester uit het hem dreigende gevaar te bevrijden.

Overal ter wereld gold deze maatregel als zeer verstandig, alleen te San Francisco behoefde hij niet toegepast te worden, om de eenvoudige reden, dat Raffles daar de politie niet behoefde te vreezen, daar deze hem zeer genegen was en overal hulp zou verleen, wanneer dit noodig was.

Brand wist dit en beschouwde deze bescherming zóó afdoende, dat hij een uitnodiging had aangenomen om met een millionairsfamilie, met wie Raffles en hij bekend waren, eenige weken door te brengen in het prachtige Yellowstone Park om daarna de Dooden-Vallei en de Yosemite-Vallei te gaan bezoeken en vervolgens zijn meester en vriend weer te San Francisco op te pikken.

Nu weet de lezer, dat de heer, welke Raffles vergezelde en het bovenstaande gesprek

met hem had gevoerd, niet Charles Brand was, maar een zekere Robert Clarke, met wien Raffles op zeer intiemen voet stond, daar hij hem als een gentleman had leeren kennen en bij verkorting Bob noemde.

Beide heeren gingen nu naar het Cliff-house, lieten zich daar door den kellner voor een openstaand venster hun diner brengen en gingen aan tafel.

Langs hun venster reed een onafgebroken file van equipages.

„Ik moet eerlijk bekennen, Bob,” zei lord Lister onder het eten, „dat sedert mijn laatste ondervindingen hier te San Francisco — je herinnert je misschien nog de zaak in de onderaardsche China-town — deze stad, ofschoon zij volgens mijn opvatting de schoonste der wereld is, mij toch volstrekt niet bevalt.”

„Dat wil ik wel gelooven, Lord Lister,” gaf Robert Clarke ten antwoord. „Maar voor die geschiedenis ben je, door je onverschrokkenheid tot eereburger benoemd.

Hier kan de bekende hoofd-inspecteur van politie Baxter evenmin als de koning van Engeland, iets tegen je ondernemen.

San Francisco is voor jou een vrije stad geworden.”

„Dat is zoo,” zei Lord Lister lachend. „Ik weet, dat de ingezetenen van Frisko mij wel mogen en de avonturen, die ik in hef belang der noodlijdenden en verdrukten te Londen beleef, naar waarde weten te schatten.

„Maar in weerwil daarvan kan ik voor de Mongolen, die hier het grootste deel der bevolking uitmaken, niet veel sympathie gevoelen.

„Ik heb een afkeer van alle personen, die een staart dragen en geel van huidskleur zijn. Een afkeer, die gelijk staat met de vijandschap tusschen hond en kat. Ik houd niet van het loerende, kruipende en wantrouwende der Japanners en Chineezzen.

„Als het aan mij lag, waarde vriend, dan zou ik, als Europeaan, hen voorgoed verbieden in Amerika en Europa te komen. Want deze menschen komen niet in ons land om eerlijke zaken met ons te drijven, maar alleen met het doel om met hunne oogen, ooren en — als het hun mogelijk was, ook met de handen alles weg te stelen, wat zij later in hun vaderland als wapenen tegen ons kunnen gebruiken.

„Ik begrijp het niet van onze regeering dat zij dit gevaar niet reeds lang heeft ingezien en dat zij het onzen wapenfabrikanten en

scheepsbouwers toestaat om alles daarheen te verkoopen, wat ons enorme schade kan berokkenen, veel meer dan het geld, dat daardoor in hunne zakken vloeit, ons ten voordeele kan strekken.”

„Je hebt gelijk, lord Lister,” antwoordde Robert Clarke. „Maar hier te San-Francisco zijn helaas, vooral in de voornaamste kringen, zelfs dames, die zich interesseeren voor het gele ras. Ik zelf heb onder mijn bekenden een dame, die zich door niets laat terughouden om persoonlijk aan het hoofd te staan van een Chineesche Zondagsschool.”

„Dat is interessant,” zei Lord Lister, en keek zijn vriend Bob daarbij aan.

„Wie is die dame?”

„Neem mij niet kwalijk, uw lordschap,” antwoordde Clarke, „als ik dien naam verzwijg. De dame heeft mij verzocht, daarover niet te spreken. Ik mag u alleen zeggen, dat zij tot een der eerste en rijkste families behoort.”

„Dat is vreemd,” antwoordde Lord Lister; „meent je vriendin misschien, dat zij de gele schurken tot de Christelijke zedeleer kan bekeeren?”

Een diepe zucht ontsnapte Clarke's borst. Zijn vroolijk gezicht keek ernstig en treurig, toen hij zei:

„Ja, uw lordschap, daarvan is zij vast overtuigd.”

„Het is een gevaarlijke weg, dien uw vriendin bewandelt,” merkte Raffles op.

Robert Clarke keek Lord Lister bij deze woorden aan.

Hij zag daarin op dit oogenblik de uitdrukking, waarvoor Baxter zoo angstig was, namelijk: het koude gezicht van den grootste aller avonturiers, van John Raffles, zooals Lord Lister in Engeland genoemd werd.

Op dit oogenblik echter sprong Clarke op en keek uit het venster; Raffles keek hem na.

Hij zag een auto aankomen. Naast den chauffeur aan het stuur zat een jonge dame.

„Helena is hier,” fluisterde Clarke, „dat wist ik niet. Ik dacht, dat zij nog op reis was.”

De auto, bestuurd door de jonge dame, kwam nader, Raffles kon het fijn besneden gelaat duidelijk onderscheiden; zij was thans dicht bij het venster gekomen, en keek naar Robert Clarke, die zich uit het venster boog.

Onmiddellijk liet zij de auto stilstaan.

Het rijtuig stond zóó dicht bij het venster, dat zij, als zij in de auto ging staan, Clarke de hand kon reiken. Zij deed dit dan ook en glimlachte, toen Bob zei:

„Ik verwonder mij er over, miss Helena, u te San Francisco te zien,” waarop zij antwoordde:

„Ik begreep, dat ik u hedennamiddag in Cliffhouse zou vinden.”

Clarke bloosde als een schooljongen en zei:

„Het verheugt mij, miss Helena, dat ge mij met een bezoek vereert.”

„Ge begrijpt toch wel, dat men een goeden vriend steeds gaarne ziet?” zei het jonge meisje lachend en gaf na deze woorden den chauffeur last, om over een half uur met de auto terug te komen; daarna stapte zij uit, terwijl Clarke naar beneden ging om haar te ontvangen.

Eenige minuten later kwam hij gearmd met miss Helena aan tafel terug.

Lord Lister, die de beide verliefden niet wilde storen, zeide, nadat de gewone begroetingswoorden gewisseld waren:

„Miss Winston, u zoudt mij er een groot genoegen mede doen, als ge mij uwe auto gedurende een half uur wildet leenen. Ook ik heb een Rolls Royce en kan den wagen dus besturen.”

„Zeer gaarne, uw Lordschap,” antwoordde zij, en riep den beneden staanden chauffeur uit het venster toe, dat zijne Lordschap haar wagen voor een toertje gebruiken wilde.

Raffles begreep, dat hij de jonge lieden hiermede een groot genoegen deed, en terwijl deze zich nu voor een vertrouwelijk gesprek aan tafel plaatsten, zette hij zich achter het stuur en reed met de auto naar het park en langs een anderen weg terug.

Ofschoon Raffles zeer goed gezien had, dat de beide jongelieden op elkaar verliefd waren, zou hij zich toch vergist hebben, indien hij verondersteld had, dat zij op een vertrouwelijken voet met elkander stonden.

Neen, Robert Clarke was te veel Amerikaan om aan haar, die hij aanbad, iets van zijn gevoelen te openbaren, vóór dat hij een zoodanig vermogen vergaard had, om een vrouw, overeenkomstig haar stand, te kunnen onderhouden.

Maar vóór alles had hij een groot ontzag voor het meisje, omdat zij de dochter was van den overleden millionaire, den bankier Winston.

Broeders of zusters had zij niet. Haar moeder was reeds, toen zij nog een kind was, gestorven, en sedert twee jaren was zij in het volle bezit van haar ontzaglijk vermogen.

Dat vermogen was Clarke een doorn in het

oog. Veel liever had hij gewild, dat Miss Winston geen geld of althans veel minder rijk was geweest, in welk geval hij ronduit met haar over zijn liefde had kunnen spreken, zonder de vrees te behoeven koesteren, dat zij, misschien, en de overige wereld, zeker, er hem van verdenken zou, dat hij het om haar geld deed.

Voor dit kapitaal schrikte Clarke terug, ofschoon hij wist, dat miss Helena hem liefhad.

Hij wilde zich niet vernederen, zijn eergevoel liet niet toe, dat hij met ledige handen tot het rijke jonge meisje kwam.

Dat was de oorzaak, dat het gesprek tusschen hen tamelijk formeel bleef.

„Hoe lang zijt ge eigenlijk weg geweest, miss Helena?” vroeg Bob; waarop zij antwoordde:

„Volle veertien dagen. Ge moest dat eigenlijk toch wel weten,” en dat zeggende, legde, zij haar hand, nadat zij haar handschoen had uitgetrokken, op zijn arm.

„Uw verwijt is zeer gegrond, miss Helena,” bekende Bob.

„Wanneer ik meer intiem met u was, dan zou ik wel geweten hebben, dat ge slechts veertien dagen weg geweest zijt, ofschoon het mij een eeuwigheid heeft toegeschenen.”

Zij keek hem met haar groote mooie oogen oplettend aan, en om haar lippen zweefde een teerder lachje, toen zij zeide:

„Ik ben te Chicago geweest, ben een uur geleden teruggekomen en heb er alleen den tijd voor genomen om van kleeven te verwisselen om zoo spoedig mogelijk naar Cliffhouse te gaan. Ik wist wel, dat ik u hier zou treffen.”

Bob Clarke-bloosde wederom als een bakvisch en antwoordde:

„Tot dat het toeval mij u deed ontmoeten, miss Helena, was mijn salaris van vier honderd dollar per maand voor mij voldoende. In mijn vrijen tijd deed ik veel aan sport. Maar nu —”

Hij leunde achterover in zijn luien stoel, keek haar ernstig aan en zei:

„Ik hoop spoedig zeer rijk te zijn.”

Zij echter hief haar wijsvinger dreigend op en antwoordde:

„Wel, beste Bob, ik heb de grootste achtting voor je als man van eer, maar als zakenman — je weet immers wel, dat ik geheel alleen de bankiersfirma van mijn overleden vader beheer —, moet ik je eerlijk zeggen, dat je volstrekt niet deugt.

„Je bent daarvoor niet de man, zooals de

tegenwoordige maatschappij eischt. Ik geloof, dat het beter voor je zou zijn, je op een ander vak toe te leggen. Om als koopman of speculant snoedig rijk te worden, acht ik voor je onmogelijk.

„Verspil je krachten niet nutteloos aan ondernemingen, waarvoor je niet geschikt bent. Ik verzoek je daarom in ons beider belang...”

Robert Clarke had wel blind moeten zijn als hij niet gezien had, dat het meisje bij deze woorden bloosde.

Zij had haar hand op de tafel gelegd. Bob legde zijn hand op de hare en drukte die zóó, dat miss Helena hem wel moest aanzien.

„In beider belang,” fluisterde hij.

„Stil, stil,” zei zij lachend, en trok haar hand terug; „eerst moet je mij toonen, dat je aan mijn verzoek gevolg wilt geven, en daarna bij mij komen en mij zeggen:

„Zie, thans wil ik het een of ander worden; ik hoop mijn doel te bereiken en verzoek je...”

Zij zweeg plotseling.

„Wat?” vroeg hij met een heesche stem.

„Laat ons daar voorloopig over zwijgen”, antwoordde zij. „Laat ons nu over iets anders spreken. Ik heb buitendien het plan om morgen weer op reis te gaan.”

Zijn gezicht betrok en hij vroeg:

„Voor zaken?”

„Ja, mijnheer, Robert Clarke. Ik behoef u geen rekenschap te geven, maar wil u wel zeggen: „alleen voor zaken. Wat denkt u hoeveel ik gedurende de veertien dagen dat ik op reis was, verdiend heb?”

Zij vroeg dit met lachende oogen, doch ernstig gelaat.

„Dat kan ik natuurlijk niet weten, miss Helena,” antwoordde Clarke.

„Twintig duizend dollar,” zei miss Winston.

„Mijn God,” zei Clarker zuchtend; „als ik slechts één keer zooveel verdienen kon. Zoudt ge mij niet willen zeggen, hoe ge dit aangelegd hebt? Misschien kan ik het ook.”

Het zilveren geluid van miss Winston's lach klonk luide door de eetzaal. „Nee, — zei zij, nog vroolijk lachend, — dat kan ik niet. Dat zijn dingen, die zich niet onder woorden laten brengen, maar zelfs al kon ik dat wel, dan nóg zou het niets geven. Wat geeft het al of ik in finesses verklaar hoe ik handel drijf, als het ware zakenbloed niet van jongs af aan door de aderen vloeit, leert men het nimmer. Het is even goed als Schilderkunst of Dichtkunst een Kunst met een

groote K. Het valt niet te onderrichten en men wordt er mede geboren of men wordt deze kunst nimmer eigen. Wat geeft het of ik al zeg:

„Als de fondsen aan de beurs stijgen, dan verkoop ik ze; a's ze in waarde dalen, dan koop ik ze op. Dan weet ge het precies en toch weet ge dan nog niets.”

„Ik geloof, dat ge den spot met mij drijft,” zei Bob.

„Wel neen, beste Bob,” ontkende miss Winston. „Ik ben nu naar Chicago geweest om een paar duizend aandeelen van verschillende fondsen te koopen. Al deze stukken waren gedaald en ik heb succes gehad.

„Ik heb ze namelijk gisteren door mijn makelaars aan de New-Yorksche beurs weer laten verkoopen en heb zeer winstgevende zaken gedaan.”

„Ge schijnt dus altijd nog rijker te willen worden,” antwoordde Bob Clarke.

Miss Helena lachte. „Wat ge daar zegt is onzin. Ik denk niet eens aan winst. Het is volgens mijn meening veeleer de zucht om iets te wagen, die door mijne aderen stroomt. Het is het bloed mijner voorouders, die eens van elders naar hier gekomen zijn en door hard werken geld verdienen. Zoo waren mijne voorouders en mijn vader, en zoo ben ook ik. Dat is mijn eenige sport.”

Robert Clarke trok een scheef gezicht.

„Ik geloof toch niet dat dit waarlijk uw eenige sport is,” zeide hij met eenigszins droevige stem.

Ook het gelaat van miss Helena betrok, toen zij vroeg:

„Hoe bedoelt ge dat?”

„Wel, miss Helena,” luidde zijn antwoord, „dat weet ge even goed als ik. De andere sport, die ge uitoefent is de Chineesche zending.”

Miss Helena stond op en zei met ernstige stem:

„Pardon, mr. Clarke, dat is geen sport, maar een werk, waartoe ik mij verplicht gevoel, in het belang der maatschappij.”

Deze woorden waren een slag in het aangezicht voor den goedhartigen Bob.

„Neem mij deze woorden niet kwalijk,” voegde zij er echter bij, en reikte hem de hand tot afscheid. „Misschien zie ik u spoedig weer; als het u schikt, dan morgen bij het diner.”

„Is uw auto al weer hier?” vroeg Clarke, toen hij uit het venster keek.

Hij had niet bemerkt, dat Raffles met de auto weer voor de deur stond.

„De auto staat voor de deur,” zeide Raffles, terwijl hij binnen trad.

„Dat weet ik,” zeide zij, reikte Clarke de hand en nam afscheid met de woorden: „good bye, Bob.”

„Adieu, miss Helena,” groette hij.

Hij keek haar eenige minuten na en merkte niet eens op, dat Raffles vlak bij hem stond.

Raffles hoorde hem nog zeggen:

„Chineesche zending. Goddam! Als ik ooit haar echtgenoot mag worden, dan zal ik zorgen, dat zij zich met deze staartdragende honden niet meer bemoeit.”

Eensklaps klopte Raffles hem op den schouder met de woorden:

„Ik heb gehoord, wat je gezegd heb, Bob, en stel mij tot je beschikking als er hier te San Francisco ooit een veldtocht tegen deze schurken geopend mocht worden.”

„Ik hoop niet, Lord Lister,” antwoordde Clarke, „dat ik u daarvoor noodig zal hebben, want dan zou miss Helena in levensgevaar verkeerren. God behoede haar daar voor.”

„Maak je daar maar niet te beangst over, Bob,” zei Raffles. „Het begint donker te worden en het wordt hier aan den zeekant koud. Laat ons daarom naar de Club gaan.”

Een oogenblik later reden de beide heeren in een taxi naar de stad, om den avond door te brengen in de voorname Californische club „Oldjett.”

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

TWEEDE HOOFDSTUK.

In Chinatown.

Op dien avond zag het Chineezenkwartier van San Francisco er precies zoo uit als alle andere avonden.

Sedert de verwoesting van de onderaardsche stad, gedroegen de anders zoo onrustige Chineezzen zich zoo kalm mogelijk en namen er zich voor in acht om met de politie of de strafwetten in conflict te komen.

In weerwil daarvan wist de politie zeer goed, dat zij er nog steeds vele speelholen en opium-kitten op na hielden.

In een van deze speelholen, die men bereiken kon langs de geheime gang eener kroeg, stonden een dozijn Chineezzen om een vierkante tafel geschaard.

Een Europeaan zou deze Mongolen niet van elkander kunnen onderscheiden, daar zij allen precies op elkander geleken.

Hun ronde, zwart zijden kappen, met den rooden knoop in het midden, er bovenop

droegen zij achterover op het hoofd, de donkerblauwe kleeding met de wijde mouwen, de bijzonder wijde broeken, hunne villen schoenen met de korte witte zolen om den voet zoo klein mogelijk te houden, hunne met een wit lint bijeen gebonden staarten, hun domme, valsche gezichten, hunne scheeve oogen, dit alles eischte een scherp geoeffend oog om den een van den ander te kunnen onderscheiden.

Allen stonden overeind, behalve een hunner, die aan het bovenste eind van de tafel plaats genomen had.

Deze scheen de bankier te zijn.

Van af den hoogen stoel, waarop hij zat, kon hij de geheele tafel overzien. In zijn kleine gele hand met lange nagels hield hij een lang, dun schopje.

Een klein electrisch peertje verlichtte het vertrek.

„Fau — tau —”, hoorde men hem onophoudelijk roepen. Kalm keken de spelers naar den kant van de tafel, waar twee hoopjes steenen, ieder zoo groot als een boon, waren opgestapeld.

De een nam een blauwen — en de ander een witten steen, naar gelang dat zij wilden spelen op even of oneven.

Deze steen werd op den inzet gelegd.

De inzet bestond meestal uit een vrij groot som in Amerikaansch zilvergeld, ja, bij menigeen uit verscheidene gouden twintig dollarstukken.

De bankier wachtte kalm totdat ieder zijn steentje op zijn inzet gelegd en dien naar het midden der tafel geschoven had.

Eerst nadat alle spelers hunne handen onder tafel hadden gestoken, greep de bankier in een grooten leeren zak, om in het volgende oogenblik, nadat hij zooveel kleine muntstukken er uitgenomen had als hij in zijne handen bergen kon, deze op de tafel te werpen.

Daarop nam hij een ronde koperen plaat, zoo groot als een schoteltje, legde die op de geldstukken, en schoof het geld weg, wat niet door de plaat bedekt werd.

Deze vrijliggende muntstukken werden met het schopje opgeheven, totdat men geen enkele meer zien kon.

Voorts werd de koperen plaat opgelicht en de daaronder liggende muntstukken uit elkander gelegd.

Daarna werd er weder met de schop gewerkt.

De bankier haalde ieder muntstuk over de bamboemat, dat op de tafel lag, naar zich toe.

Bij iedere beweging telde hij de geldstukken, terwijl de spelers met aandacht elk zijner bewegingen volgden.

„San! — Li! — Hom! — Ta! — Tu!” telde hij.

„Een! — twee! — drie! — vier — vijf!” — Zoo ging het voort.

Toen hij tot negen-en-dertig gevorderd was, lag er geen geld meer op tafel. Oneven! De blauwe steentjes hadden gewonnen!

Naar Chineesche gewoonte telde hij de dollars, die hij moest uitbetalen, niet.

Hij stapelde de muntstukken slechts op elkaar, totdat ze de bepaalde hoogte bereikt hadden.

Het geld met de witte steentjes trok hij langzaam naar zich toe.

Al de steentjes, zoowel de blauwe als de witte, legde hij nu bij zich neer.

Spoedig daarna hoorde men weer het zangerige „fau! — tau! — fau! — tau —”

Eerst nu mochten de spelers hunne handen van onder de tafel weer te voorschijn brengen; ieder greep weer naar de blauwe en witte steentjes: de verliezers legden opnieuw geld op tafel.

De winners staken hun winst in den zak.

Weer hoorde men „fau! — tau! —” roepen, de steentjes werden weer op het geld gezet en opnieuw begon het typische spel in het fau! — tau! — hol, in het zuidelijk gedeelte van Hooperstreet, de Chineezenwijk van San Francisco.

Toen dienzelfden avond de torenklok van de Cityhall het achtste uur sloeg, en de tonen daarvan doordrongen tot in den kelder van Chung Lu, waar deze juist het laatste twintig dollarstuk had uitbetaald, brak hij, als bankier en speelhuishouder, de schop die hij gebruikt had, door, ten teeken dat het spel dien avond geëindigd was.

Langzaam gingen de spelers nu naar een gordijn van zaklinnen, dat zij ophieven en verdwenen daarachter.

Toen de laatste zich verwijderd had, stond Chung Lu van zijn stoel op. Aan de overzijde van het gordijn zag men de deur van een ingemetselde ijzeren brandkast.

Het was een Chineesche brandkast met verscheidene geheime sloten en vakken.

Chung Lu had haar zelf meegebracht uit Peking. Hij alleen kende de verschillende hefboomen, waarmede de kleine deuren der vakken geopend konden worden.

De geldsommen, die hij heden gewonnen had, legde hij in de brandkast, om ze den volgen dag op de Chineesche Bank te San Francisco te deponeren.

Een paar stappen van hem af hing een tweede gordijn, dat hij op zij schoof; daarachter hingen Europeesche kleeren, jas, vest, hoed en ook een spiegel.

Chung Lu begon voorzichtig zijn staart in een wrong te leggen. Het gordijn, waardoor de spelers verdwenen waren, werd nu ter zijde geslagen en een Chinees in een lang wit gewaad kwam binnen.

Hij verspreidde een zoetachtigen geur om zich heen, die hevig op de zenuwen scheen te werken.

Chung Lu had den binnenkomende, die eerbiedig boog, in den spiegel gezien, maar keek niet om.

„Wel,” vroeg hij in het Engelsch aan den binnengekomene:

„Is de Amerikaan Jimmy er?”

„Yes sir,” luidde het antwoord.

Er kwam een tevreden blik op het gezicht van den bankier. Daarna zeide hij:

„Ik kom dadelijk.”

Met een buiging verdween de Chinees.

Chung Lu maakte nu zijn staart haastig weer los, trok zijn Europeesche kleeren weer uit, en kleeedde zich in plaats daarvan in gelijksoortige kleeren, als de binnengekomene droeg; een lang wit gewaad.

Ook uit deze kleeren verspreidde zich de eigenaardige lucht, die een bedwelmenden invloed op den mensch uitoefende.

Ook hij verdween thans door de gang, waardoor de spelers gekomen waren.

Dit was een donkere gang, die, nadat men er twintig schreden in geloopt had, zich in tweeën splitste.

Ongeveer twintig schreden verder kwam zij uit in den kelder van een huis in Hooperstreet, waar een Chinees aan dronken matrozen slechts whisky tante en waar een groote, schijnbaar gevulde bierton achter in de kroeg de deur voor het in- en uitgaan was.

Maar de gang ter linkerzijde liep op een heele andere plaats uit en dezen weg sloeg Chung Lu in.

Hij was nu aan het einde der gang gekomen, schoof weer een gordijn ter zijde en ging naar binnen.

Hij bevond zich thans in een tamelijk groot vertrek, waarin aan beide kanten twaalf houten britsen stonden, met het hoofdeinde naar den muur en het voeteneinde naar het midden van het vertrek gekeerd.

Midden daar tusschen stond een tafel waarop zich een komfoor met gloeiende kolen en een flesch whiskey bevonden.

Bij de tafel zat de Chinees, dien wij reeds noemden, te rooken: bij het binnenkomen van Chung Lu stond hij op.

Het groote vertrek was naargeestig en morsig. Voor zoover te ontdekken viel, was er geen venster in het vertrek, aan alle kanten muren met donker zakkenlinnen behangen en waar zich het vuil en de spinwebben van vele jaren verzameld hadden.

Er scheen geen electriche leiding in het vertrek aanwezig te zijn, want het werd verlicht door een walmend olielampje, dat een kwalijken geur verspreidde en slechts dienste om de heerschende duisternis als het ware nog dieper te maken.

Behalve het komfoor en het olielampje stonden er nog eenige voorwerpen op de

wankele tafel. Een dezer voorwerpen was een soort rek, waarin een aantal dunne staven stonden, welke bij nadere beschouwing opiumpijpen bleken te zijn.

Daarnaast bevond zich een rol van een geheimzinnige stof, die er in het donker uitzag als een kleine, half ontbladerde kool en welke niets anders was dan een rol opium, waarvan de Chinees bij het komfoor nu en dan een stuk afbrak om er een pijp van te bereiden.

De kleine hoeveelheid opium werd tot een balletje gerold, dat precies in het kleine kopje van een pijp paste. Met behulp van een gloeiende naald, welke voor dat doel voortdurend in het komfoor werd gehouden, deed hij het balletje opium ontgloeien, waarna hij eenige trekken deed aan den steel der pijp om het goed brandend te krijgen en waarbij hij zorgde een deel van den bedwelmenden rook naar binnen te krijgen. Eerst daarna legde hij de brandende pijp in de hand, welke zich er naar uitstreckte.

Een walgelijke geur vervulde het vertrek, waaruit op te maken viel, dat het opiumschuiven reeds eenigen tijd aan den gang was.

Op de britsen lagen een aantal Chineezen in vuile kleeren gehuld, waaruit hun armoede bleek, zoodat men kon veronderstellen, dat zij al hun verdiende geld aan den verfoeilijken en gevaarlijken hartstocht van het opiumschuiven opofferden.

De meesten der aanwezigen verkeerden reeds in een geheel of gedeeltelijk verdoofden toestand.

Zij lagen met doodsbleeke gezichten, waaruit een leek zou kunnen opmaken, dat hier lijken lagen, in vuile katoenen dekens gehuld op de britsen en schenen met een beeten zinneloozen glimlach in hun diepen, kunstmatigen slaap verrukkelijke avonturen te beleven, welke hen in een andere wereld verplaatsten en hun ellendig bestaan hier op aarde scheen te doen vergeten.

Hier en daar lag een Chinees, die blijkbaar pas gekomen was, nog te rooken en liet den bedwelmenden damp, welke uit de pijp opsteeg in zich doordringen.

Allen, zonder uitzondering, offerden aan het bedwelmende kruid, dat de ondergang niet alleen van China, maar in alle landen waar deze bedwelmende stof wordt ingevoerd, met veel recht wordt genoemd.

Te San Francisco bevonden zich veel van deze katten.

Het opium-hol van Chung Lu was een der voornaamste van San Francisco.

Het zag er, wat de meubelen betreft, niets beter uit dan alle andere opiumkitten.

Waarom ook zou men kostbare meubelen plaatsen in een vertrek, waar kunstmatig de grootste fantasiën bij den mensch opgewekt worden, zoodat hij toch niets bemerkt van hetgeen er in zijn omgeving geschiedt?

Alleen Chineezzen mochten in dit vertrek komen, maar er kwamen ook wel blanke kooplieden, die in de stad woonden.

Chung Lu keek naar de opiumrookers en had dengene, dien hij spreken wilde, weldra ontdekt.

Deze was juist van plan om zich een tweede pijp opium te laten geven, omdat de eerste blijkbaar niet genoeg had uitgewerkt.

Toen Chung Lu bij hem kwam, keek hij ontevreden op en riep:

„Ga weg, Chineesche hond. Ik wil mijn pijp hebben. Je staat den bediende in den weg.”

„Schreeuw zoo niet, Jimmy Davies”, antwoordde de Chineesche bankier en keek den Amerikaan met een doordringenden blik aan.

Deze stond verwonderd van zijn brits op en zei:

„Van waar kent ge mij?”

„Ik ken ieder van mijn klanten. Jimmy Davies”, antwoordde Chung Lu. „Ge zijt hier wel meer geweest.”

„Klanten? Zijt gij de eigenaar van dit hol?” vroeg de man.

Chung Lu knikte toestemmend en antwoordde:

„Ja, dat ben ik, sir, en ik ben heden expres hier heen gekomen om met u te spreken.”

„Goddam, ik heb nu geen tijd om te spreken. Ik wil rooken,” luidde het driftige antwoord.

„En ik wil wedden dat de dollar, dien ge voor de pijp opium betalen moet, de laatste is, dien ge bij u hebt,” zei de Chinees.

„Jullie bent een duivelsche bende”, hernam Jimmy Davies vloekend en zijn gezicht verried een uitdrukking van verbazing. „De hoofdzaak is toch, dat ik nog een dollar voor die vervloekte pijp in mijn zak heb.

„En wat gaat het je aan, dat ik den laatsten dollar, dien ik bezit, uitgeef?”

„Dat gaat mij in zooverre aan”, antwoordde Chung Lu fluisterend, „dat ik je aan vele nieuwe dollars helpen kan.”

Jimmy Davies sperde zijn mond een oogen-

blik van verwondering open, daarna begon hij spottend te lachen en zei:

„Het zal zeker wel een gemeene streek zijn, waarvoor je mij gebruiken wilt. Maar laat eens hooren.”

Chung Lu keek voorzichtig om zich heen en zei:

„Hier niet, Jimmy Davies. Volg mij.”

Met moeite stond Jimmy Davies op en wilde den bankier met wankelende schreden volgen.

„Zeg mij eerst je naam, voordat ik met je ga,” zei hij, stilhoudend.

De bankier fluisterde den Amerikaan in het oor:

„Chung Lu.”

Jimmy Davies keek den Chinees een oogenblik met open mond aan. Daarna vroeg hij lachend:

„Zoo, zijt gij dat!?”

„Ha! ha! — ik heb reeds genoeg van je gehoord — het doet mij genoeg dat ik je nu ook eens te zien krijg.”

„Sst”, zei Chung Lu en legde zijn vinger op den mond. „Ge moet mijn naam hier niet uitspreken.”

Al de overige opiumschuivers hadden van deze scène echter niets bemerkt. Terwijl zij lagen te droomen, zaten Jimmy Davies en Chung Lu nu in het speelvertrek naast elkaar.

Chung Lu begon dicht bij het oor van den Amerikaan te fluisteren en was wel een half uur aan het woord zonder dat Jimmy hem in de rede viel, totdat de bankier eindelijk opstond en vroeg:

„En wat is nu je antwoord?”

Zonder zich te bedenken stak Jimmy zijn hand uit en riep:

„Akkoord.”

Chung Lu sloeg toe.

Daarna ging hij als een sluipende kat naar zijn schrijfbureau, nam daaruit duizend dollar aan banknoten, gaf die aan den Amerikaan en zei:

„Ziedaar het eerste gedeelte.”

Jimmy Davies bekeek ieder der banknoten nauwkeurig, hield ze voor het licht, vouwde ze op en stak ze in zijn vestzak.

Daarna zei hij lachend:

„Als ik je nu eens bedroeg?”

„Dat zult gij niet doen,” zei Chung Lu bedaard.

„Wel, hoe weet ge dat?” vroeg de Amerikaan.

„Dat is heel eenvoudig,” antwoordde de

bankier. „Omdat je ook het overige bedrag wilt verdienen en ook omdat,” — ieder zijner woorden klonk nu scherp, „ik de president ben van de Highbinders”.

Dit laatste woord deed den Amerikaan verbleeken. Zijn spottend lachje was verdwenen. Zenuwachtig betastte hij de bankbiljetten in zijn vestzak. Het scheen alsof hij genegen was om ze weer terug te geven.

Maar Chung Lu scheen reeds op een verborgen knop gedrukt te hebben, want op hetzelfde oogenblik verscheen de bediende uit de opiumkit tot wien Chung Lu zei:

„Deze heer wil zijn pijp rooken. Hij is mijn gast. Hij behoeft niets te betalen. Adieu, Jimmy Davies.”

De Chineesche bediende had hem reeds bij den arm gepakt en ging met hem terug naar het opiumhol.

Chung Lu was nu weer alleen. Hij keek een oogenblik naar het gordijn, waarachter zijn bediende en de Amerikaan verdwenen waren.

Langzaam trok hij nu het witte hemd uit en legde het op zijn plaats.

Dit kleedingstuk had hij zelf uitgevonden. Het belette, door een chemisch prepraat, dat de reuk van de opium in de kleeren daaronder kon doordringen. Hij ging naar den spiegel en trok andere kleeren aan.

Spoedig was hij niet meer te herkennen.

Gekleed in een modern costuum, een kostbare diamanten speld in zijn das en een cylinder op het hoofd, geleek hij thans op een welgesteld Chineesch koopman.

Het was bijna negen uur, toen men een zacht geklop hoorde tegen de bierton van den kelder in Hooperstreet.

De Chineesche bediende ging er heen, rolde de ton weg, opende de valdeur en boog diep voor Chung Lu, die zich in allerijl langs de geheime gang naar de straat spoedde.

De groote klok van de City Hall sloeg op dat oogenblik negen uur.

DERDE HOOFDSTUK.

In de club.

De Oldjett-club, waarvan Robert Clarke lid was, behoorde tot die clubs te San Francisco, die zeer voornaam en slechts toegankelijk zijn voor hen, die tot de eerste families behooren.

Ook John Raffles, of zooals hij eigenlijk heette, Lord Edward Lister, was eere lid van deze club en als hij te San Francisco was, bracht hij daar gewoonlijk het grootste gedeelte van zijn tijd door.

Nadat Raffles tot eereburger van San Francisco benoemd was, nam hij daar een eigenaardige plaats in.

De inwoners van den staat Californië hadden hem volledige bescherming verzekerd tegen de Engelsche regeering.

Californië en speciaal San Francisco waren eigenlijk de plaatsen van zijn vrijwillige verbanning; dit had hij dikwijls aan zijn vriend Charly Brand te kennen gegeven.

Hij kon hier ongegeneerd en onder zijn eigen naam in de eerste kringen verkeerden,

werd hier door allen geacht en geëerd en was misschien ook nog te meer gezien, omdat de menschen uit den eersten stand in Californië, waarmede hij verkeerde, allen personen waren, wier ouders het warme bloed der avonturiers bezaten, dat de kinderen geërfd hadden.

De burgers van San Francisco bewonderden John Raffles en ieder zijner daden en avonturen, die hij beleefde, werden met genoegen en met de grootste opmerkzaamheid gelezen.

De Oldjett-club, die anders alleen openstond voor de voornaamste ingezetenen van San Francisco, stond heden voor iedereen open, omdat er op dezen dag een nieuwe burgemeester moest gekozen worden.

Ofschoon Clarke zich niet met de politiek bemoeide, lag de uitslag der verkiezingen hem toch zoo na aan het hart, dat hij in den laatsten tijd zoo dikwijls mogelijk naar de club ging.

John Raffles was ook daar een zijner intiemste bekenden. Zij hadden dien Zondagavond, toen zij miss Helena Winston ontmoet hadden, in de club gedineerd, maar hadden den avond niet zoo aangenaam als gewoonlijk doorgebracht, omdat daar toen te veel vreemdelingen aanwezig waren.

Reeds tegen elf uur des avonds was Raffles heen gegaan om zich vroeg ter ruste te begeven.

Juist toen hij vertrokken was, wendde de president van de club zich tot Clarke; hij had een vreemdeling bij zich.

„Mr. Clarke”, zoo sprak hij Bob aan, „ik heb hier een gentleman bij mij, die mij heeft verzocht, u aan hem voor te stellen. Hij is Jimmy Davies uit Denver, in den staat Californië.”

Hij had deze woorden nauwelijks gesproken, of hij was weer vertrokken, daar men hem elders noodig had.

Clarke drukte den vreemdeling de hand en zei:

„Het doet mij genoegen kennis met u te maken, Mr. Davies. Maar u kunt wel denken, dat ik er belang in stel te vernemen, wat de reden is, dat u zich tot mij wendt.”

Jimmy Davies trok een geheimzinnig geelaat en zei:

„Wel, dat zal ik u zeggen, als wij eerst op onze kennismaking een glas whisky in de bar gedronken hebben.”

Clarke stemde daarin toe.

Zij gingen naar de bar, dronken daar hun whisky-soda en waren reeds na een kwartier zulke goede vrienden, alsof zij elkander reeds jaren gekend hadden.

„Ik wil openhartig met u spreken”, zei Jimmy Davies en wenkte Bob naar een afzonderlijken hoek.

„Van een handelsvriend heb ik vernomen,” aldus ving hij het gesprek aan, „dat ge gaarne deelgenoot wilt worden in een groote zaak, ten einde zoo spoedig mogelijk veel geld te verdienen, omdat u een rijke dame uit San Francisco wilt huwen.”

Clarke werd bleek en vroeg:

„Hoe weet u dat?”

Jimmy Davies haalde de schouders op en zei:

„Laat dat mijn geheim blijven, sir. Ik heb er mijn woord op gegeven, u dat niet te zeggen. Ik wil liever met u over zaken spreken. Ik ben naar hier gekomen om eenige heeren te zoeken, die aandeelen willen nemen in mijn goudmijnen te Denver.”

Clarke spitste de ooren.

„Goudmijnen?” vroeg hij met bevende stem.

„Ja zeker,” antwoordde Jimmy. „Ik heb verscheidene plaatsen gevonden, die veel goud bevatten en moet er nu eindelijk toe overgaan om het kapitaal bijeen te brengen, dat ik noodig heb voor de ontginning der mijnen. Eerst dacht ik, dat ik al het goud voor mij zelve kon behouden, maar dat is iets, wat onmogelijk is.

„Ik heb echter nog niemand kunnen vinden, die mij het geld wil leenen, om het noodige werk te laten uitvoeren en daarom heb ik mij voorgenomen, om de helft mijner bezittingen te verkoopen aan dengene, die mij het benodigde geld wil voorschieten.”

„En hoe groot moet dat bedrag zijn?” vroeg Clarke eenigszins gejaagd.

„Hoe groot?” herhaalde Jimmy Davies, „er zullen ongeveer een half millioen dollars voor noodig zijn.”

„Zooveel geld bezit ik niet,” zei Clarke. „Mijn geheele kapitaal bestaat uit honderd-duizend dollar.”

„Dan heeft men mij geen goede informatie verstrekt,” antwoordde Davies.

„Maar ik geloof toch wel,” aldus ging hij, na eenig nadenken, voort, „dat u mij het genoemde kapitaal verschaffen kunt, want indien ik u de helft mijner goudmijnen afsta, dan zal het u niet moeilijk vallen, de rest van het noodige kapitaal door middel van uwe clubvrienden bijeen te brengen.”

„Dat is waarlijk een goed idee van u,” zei Clarke, „en nu wil ik u iets zeggen. Wij zullen morgen naar een notaris gaan, om de zaak daar in orde te brengen.”

Na deze woorden gingen zij terug naar de bar en beklonken daar hunne overeenkomst met een nieuw glas whisky.

De goedhartige Robert Clarke dacht zich reeds in het bezit van groote schatten en hield het oogenblik voor gekomen, waarop hij voor miss Helena Winston zou kunnen verschijnen en tot haar zeggen: „Helena, thans vraag ik u om uwe hand, maar niet om uw kapitaal. Wat ik bezit is aanmerkelijk meer dan uw vermogen; ik hoop — dat ge mij thans uwe hand niet zult weigeren.”

Eerst laat in den nacht verliet hij met zijn nieuwen vriend de club en wist, door de vele whisky die hij gedronken had, eigenlijk niet hoe hij thuis zou komen.

Eén ding vergat hij echter niet, namelijk de woorden die Jimmy Davies hem in herin-

nering had gebracht; „Morgen vroeg om tien uur bij mr. Harryson in de Cooperstreet te zijn.”

Het was bijna twee uur in den nacht toen Jimmy Davies weer door de gang van den kelder in Hooperstreet kwam, en de Chineesche bar-keeper hem met slaperige oogen toevoegde:

„Het wordt tijd om naar bed te gaan, sir; ik was juist van plan niet langer te wachten, want ik ben slaperig.”

„Ga dan slapen, Tuwang,” riep Jimmy Davies, die in een vroolijke luim was, en wierp den bediende een twintig dollarstuk toe.

Het geld had nu minder waarde voor hem gekreken, want hij had genoeg.

De Tuwang volgde dien raad, terwijl Jimmy Davies zich naar de bierton begaf, die ter zijde schoof en door de valdeur in den kelder verdween.

Beneden gekomen, werd hij dadelijk door den bediende van het opiumhol in ontvangst genomen en naar den Chineeschen bankier Chung Lu in het Fau-tau-vertrek gebracht.

Beiden namen daar plaats.

„Je bent lang weggebleven, Jimmy Davies,” was het eerste woord van den Chinees.

Deze antwoordde:

„Wel, het is heel begrijpelijk, dat het zoo lang geduurd heeft en het zou beter geweest zijn, dat je mij daar geen verwijt van gemaakt had. Het spreekt toch vanzelf, dat men voor het doen van zaken tijd noodig heeft.”

„Hou je maar stil”, antwoordde de bankier met loerende blikken „en zeg mij maar liever:

„Heeft hij toegehapt?”

„Yes!” zei Davies kortaf.

De Chinees wreef zich in de handen, ging daarop naar zijn brandkast, opende die en nam daaruit een stuk ruw gouderts, zooals er in de mijnen gevonden wordt.

„Steek dat in je zak en neem het morgen mee naar den notaris,” beval hij zijn handlanger.

„Je moet het toonen, als een bewijs dat er goud in de mijnen zit. Overigens moet je morgennamiddag er bij den notaris voor zorgen, dat de zaak daar in orde komt.

„Wij kunnen dan met de eerste ingenieurs bewijzen dat wij, die van het gele ras zijn, honderd procent slauer zijn dan de blanken.”

„In jouw oogen, zal ik daarop zeker een uitzondering maken!” zei Jimmy.

„Neen”, zei de Chineesche bankier lachend: „Jij bent geen blanke en geen gele — jij bent een bandiet.”

Jimmy Davies stond op met gebalde vuisten en het leek een oogenblik alsof hij den Chinees naar de keel wilde vliegen.

Zijn gelaat was bloedrood, zijn oogen pullden hem uit het hoofd en het schuim kwam hem op de lippen. Hij was als een stier, welke men een rooden lap voor de oogen heeft gehouden, als een hongerige wolf, die bloed geroken heeft.

Het scheen, dat hij den Chinees iets wilde toeroepen, maar deze, die dat alles zag, keek hem met strakken blik aan, zonder één lid van zijn lichaam te verroeren. De Chinees was een geel standbeeld gelijk en alleen aan het schitteren van de kleine, scheeve, loerende oogen was het te zien, dat daar een levend mensch stond.

Maar de Chinees kende de macht van zijn blik over den persoon, die voor hem stond.

Geruimen tijd bleef hij zoo staan en men zag hoe de woede van den blanken bandiet gaandeweg verminderde, totdat zijn gelaat weer een gewone uitdrukking had aangenomen.

Ten slotte liet Jimmy Davies zijn reeds opgeheven handen in zijn zakken glijden, haalde de schouders op, groette en werd door den bankier in het opium-hol gebracht, waar hij zich weer een nieuwe pijp liet geven.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor
40 jaar met eene productie van 10000 per dag.
Thans meer dan 300000 per dag.

VIERDE HOOFDSTUK.

De goudzoeker.

Als de reiziger aan het hoofdstation in Denver Mainstreet het station verlaat en dan langs het Highmarkettheater zich naar het middelpunt der stad begeeft, dan zal hij dadelijk den berg Pikes-Peak zien.

Deze reikt tot hoog in de wolken.

In de richting van dezen berg reed een eenvoudige rijtuigje, dat twee mannen, die uit den trein te San Francisco gestapt waren, daar gehoord hadden.

Zij hadden reeds meer dan twee uren gereden, en hadden de huizen der stad reeds lang achter zich gelaten; zij waren verscheiden boerenhuizen voorbij gekomen, totdat de weg eenzamer werd, de rotsen aan beide kanten zich hooger en steiler verhieven en er ten slotte geen menschenwoningen meer te zien waren.

Opeens gelastte een der beide inzittenden, de Chineesche bankier Chung Lu, den koetsier om stil te houden.

De Chinees sprong het eerste uit het rijtuig en Jimmy Davies volgde hem.

Terwijl Chung Lu den koetsier betaalde, tilde Jimmy Davies een zwaren handkoffer uit het rijtuig.

„Dank u”, riep de koetsier; „ik wensch de gentlemen veel geluk.” Hij liet zijn paard keeren en reed terug naar Denver.

„Hij ziet ons voor mijnbouwkundigen aan”, beweerde Jimmy Davies en keek het vertrekende rijtuig na.

Chung Lu antwoordde:

„Ja, dat doet hij, Jimmy, en dat is ook maar goed.”

De koetsier had inderdaad de beide mannen voor gouddelvers aangezien, die het tuschen Denver en Pikes-Peak eens probeeren wilden of zij daar fortuin konden maken.

Jimmy Davies en Chung Lu namen den koffer, elk aan een handvat op en gingen er mede weg.

Nadat zij een uur geloopt hadden begon Jimmy Davies te mopperen, en zei: „De koffer is erg zwaar.”

„Als wij teruggaan zal hij wel lichter zijn”, merkte Chung Lu op.

„Dat weet ik zelf ook wel”, hernam Davies korzelig. „Maar het is waarlijk niet aangenaam om in deze hitte den koffer voort te slepen. Is het nog ver?”

„Hoogstens nog een half uur”, zei Chung Lu kalm.

„Goddam! waarom heeft het rijtuig ons dan niet verder gebracht?” mopperde Davies.

„O neen, dat zou gevaarlijk geweest zijn”, antwoordde de Chinees.

Zwijgend liepen zij verder, totdat Chung Lu, na een goed half uur, een kleine hoogte aanwees, waarop een oude houten hut stond.

„Zie, Jimmy Davies, daar is de plek”, zei hij. „Hoogstens nog tien minuten.”

De beide mannen stonden inderdaad tien minuten later op de plaats hunner bestemming. Het was een eenzame en woeste streek waarin zij zich nu bevonden. Nergens, zo ver het oog reikte, was een huis, een boom of een struik te bekennen, een dorre, kale vlakte, niet ongelijk aan een uitgestrekte Russische steppe, strekte zich voor hen uit en de hoogte waarop zij stonden was het eenige punt, dat zich boven het gewone niveau verheef.

Vlak bij hen groeide een kale cactus, een dier zonderlinge planten met hardstekelige bladen, welke hun wortels tot zelfs in steen schijnen te kunnen schieten. Dat was het eenige bewijs van plantengroei in deze onmetelijke woestijn.

Toch schenen hier vroeger menschen verblijf te hebben gehouden, want daar stond de vervallen houten hut, waar naast men een tamelijk diep gat zag.

Jimmy Davies keek in het gat en vroeg: „Wat is dat?”

De Chinees begon ironisch te lachen en antwoordde:

„Dat is de goudmijn „de gouden ster”.

„Hoe diep is het gat?” vroeg Davies.

„Misschien wel vijf meter”, luidde het antwoord.

Chung Lu boog zich nu voorover, opende den koffer en beiden gingen aan het werk.

Zij namen een touw, dat zij aan een der

dakspanten van de houten hut vastbonden. Het einde daarvan wierpen zij in den kuil. Daarop vatte Chung Lu den koffer aan en wierp dien, met zijn inhoud, er achter aan.

Daarop lieten zij zich langs het touw naar beneden glijden.

Daar de kuil een omvang van ruim vier meter had, konden de beide mannen zich daarin vrij bewegen. Zij openden nu den koffer en haalden daaruit verschillende voorwerpen, onder anderen bijlen, boren en spaden.

Met deze werktuigen maakten zij hier en daar gaten in de steenachtige wanden en in den harden bodem van den kuil.

Soms boorden zij ook gaten in de steenen zelf.

Kalm en gestadig werkten zij, zonder een woord tot elkaar te spreken, stug door. Het begon intusschen te schemeren.

De mannen waren zóó in hun arbeid verdiept, dat zij geen oog hadden voor het landschap dat zich boven hunne hoofden uitstrecte. Het was reeds in volle zonneschijn eenzaam en verlaten, maar nu de zon achter den westerkim verdwenen was, nu werd het landschap overgoten met een naargeestigheid en droefgeestigheid, die als het ware verlamdend werkte op een ieder, die het zag.

Maar, zooals gezegd, de mannen hadden geen oog voor hun omgeving, daar zij in dit geval ook nog iets zouden hebben gezien, dat hen weldra de stuipen van angst en schrik op het lijf zou jagen.

Eensklaps, juist toen beiden even een pauze in hun werk hielden, om het zweet, dat hen van het voorhoofd gutste, af te vegen, hoorden zij een geluid, dat hun hart deed bonzen in hun keel.

Zelfs Chung Lu, de onverstoorbare Chinees, die getoond had niet spoedig bang te zijn, schrok. Dat was te zien aan zijn gelaatskleur. Jimmy Davies was wit geworden, maar Chung Lu werd groenachtig in het gelaat. Hij keek zijn metgezel met vragenden blik aan en zijn lippen schenen de woorden te vormen:

„Wat was dat?”

Niemand echter gaf antwoord op die onuitgesproken vraag, want ook Davies wist niet wat hij er van denken moest.

Het geluid, dat zij gehoord hadden was ook waarlijk wel om van te schrikken. Het klonk als een menschelijk gelach, een duivelsch hoongelach, dat in de stilte der natuur, welke

hen omgaf en in de groeiende duisternis, hen spookachtig in de ooren had geklonken.

Nog zaten zij stil en elkaar sprakeloos aan te staren, toen voor de tweede maal, thans nog iets dichterbij, dat duivelsche hoongelach weerklonk.

„Wat was dat? Mijn God! wat was dat?” stamelde Jimmy Davies, terwijl zijn tanden hoorbaar op elkaar klapperden.

Met zijn lippen naderde hij het gele oor van den Chinees en voegde hem fluisterend toe:

„Wij zijn verraden. Daarboven is een mensch ons genaderd, heeft ons, terwijl wij hier aan het werk waren, gadeslagen en lacht ons nu, als een duivel, uit. Laat ons niet langer talmen, maar ons aan het touw optrekken en zien of wij den eersten klap kunnen geven. Laat ons ons leven zoo duur mogelijk verkoopen.”

De Chinees schudde het hoofd; het scheen, dat hij andere plannen had, maar vóór hij deze aan zijn metgezel had kunnen ontvouwen, klonk nu ten derde male een helsche schaterlach.

Dat was te veel voor Davies.

Zonder af te wachten wat zijn metgezel zou doen of zeggen, sprong hij als een panter naar het in den kuil afhangende touw en slingerde zich met twee rukken omhoog.

Nauwelijks had hij zich met zijn schouders boven de kuil gewerkt en kon hij over den rand heen kijken of er klonk een luid geklapwiek en vanaf de onderste stekelige bladeren van de cactus verhief zich, schaterlachend als een mensch, een bontgekleurde papegaai, die met zijn menschelijk geluid de twee bandieten een doodschrik op het lijf had gejangd.

Davies maakte van de gelegenheid gebruik, om om zich heen te kijken, maar een rilling overviel hem bij het aanschouwen van het troosteloze verlaten landschap, dat zich in de toenemende duisternis als een vlakte des doods voor hem uitstrecte en waarin geen levend wezen te bekennen was. De papegaai was verdwenen, alsof de aarde hem verzwolgen had.

Hij haalde de schouders op en was na enkele seconden weer in den kuil terug, waar hij Chung Lu mededeeling van zijn waarneming deed.

„Dat zal me geen tweeden keer weer gebeuren,” mompelde de Chinees en nam zijn spate weer op.

Daar het intusschen donker geworden was,

ontstaken zij een tweetal elektrische lantaarns en bleven toen vlijtig doorwerken.

In weerwil van den koelen nacht moesten zij nog dikwijls ophouden om het zweet van hun voorhoofd te wisschen.

Eindelijk wierp Chung Lu zijn bijl neer.

„Nu hebben wij lang genoeg gewerkt, Jimmy Davies,” riep hij uit.

„Goddam,” vloekte de Amerikaan en wierp zijn boor op den grond.

Daarop gingen de beide mannen wel een kwartier lang in den kuil zitten om wat uit te rusten.

„Wie heeft dezen kuil gegraven?” vroeg Jimmy.

„Ik,” antwoordde Chung Lu.

„Alleen?” vroeg Davies.

„Ja, Jimmy, geheel alleen,” knikte de Chinees.

Jimmy Davies keek verbaasd en zei:

„Chung Lu, je bent in mijn achting gerezzen. Maar ik wilde je nog vragen of ik mijn aandeel krijg, zoodra die ezel, Robert Clarke, je betaald heeft?”

„Natuurlijk,” luidde het antwoord.

„All right,” zei Davies.

„Maar zeg mij nu eens waarom heb je juist Clarke voor je doelwit gekozen? De man wordt nu geheel geruïneerd. Ken je niet iemand wien het minder gehinderd had?”

„No Sir,” antwoordde de Chinees. „Ik heb mijn reden daarvoor.”

„En welke reden zijn dat?” vroeg Davies.

Chung Lu begon te lachen en antwoordde:

„Dat is mijn geheim.”

„En ik wensch dat geheim te kennen, Chung Lu; — zei de Amerikaan, — je moet mij niet als een kind beschouwen.”

Davies bukte zich, nam zijn bijl op en riep:

„Wie zou mij hier kunnen beletten, al ben je ook tienmaal het hoofd van de Highbinders, je de hersens in te slaan en je hier ergens in den omtrek in den grond te stoppen?”

„Dat zul je wel laten, Jimmy,” zei Chung Lu kalm. „Want mijn vrienden weten zéér goed dat ik met jou hier heen gegaan ben. Als ik niet op tijd terug ben, zullen zij mijn lijk en jou weten te vinden. Ik geef in dat geval geen duit voor je leven.

„Maar komaan, laat ons dit dwaze gesprek staken. Het dient nergens toe, want waarom zou jij, omdat ik Clarke uitgekozen heb, geen rijk man willen worden?”

Kom, het is al laat; laten wij ons werk voltooien.”

Zij gingen dadelijk weer aan den arbeid; maar wat er nu volgde, was veel interessanter dan hetgeen zij tot dusverre gedaan hadden.

Chung Lu opende den koffer en haalde er nu, in plaats van gereedschappen, zuiver gouderts uit te voorschijn.

Stukken zoo groot als walnoten of erwten waren het.

Deze stukken goud werden nu in de gaten gestopt en door middel van een oud pistool werd, zoo als men dat met hagel doet, het zand vol stofgoud geschoten.

De Chinees toonde een groote vaardigheid om den kuil, zooals een technische uitdrukking van gouddelvers luidt, *in te zouten*.

In het oosten scheen reeds het eerste morgenrood toen het werk gereed was en Chung Lu met een tevreden lachje zijn arbeid nog eens bekeek.

Ieder spoor van het goud was door aarde bedekt.

Thans paktten zij hunne werktuigen in den koffer, klommen uit den kuil en heschen den koffer omhoog.

Daarna gooide de Chinees het touw in den kuil, wierp er nog een laatsten blik in, gebod Jimmy den koffer op te nemen en vertrok met hem naar Denver.

Onderweg vroeg Davies:

„Voor hoeveel waarde aan goud hebben wij wel in den kuil gestopt?”

„Voor meer dan veertigduizend dollar,” zei Chung Lu onverschillig.

Een oogenblik later ontmoetten zij op den straatweg een wagen, waar een boer op zat.

Voor eenige dollars nam deze hen en hun koffers mede naar Denver.

Toen de expresstrein van New-York en Chicago te San Francisco aankwam, was het reeds weer avond geworden.

Jimmy Davies en Chung Lu stapten ieder uit een afzonderlijke coupé; zij schenen elkander niet meer te kennen.

Alleen in het voorbijgaan fluisterde Chung Lu Davies in het oor:

„Nu met spoed handelen en de zaak tot een goed einde gebracht.”

Hunne wegen scheidden zich hier. Chung Lu ging te voet naar Hooperstreet, maar Jimmy Davies nam een auto en riep den chauffeur toe:

„Oldjett-club.”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Ingezeept.

„Ik wacht reeds meer dan een uur op u!” riep Robert Clarke, toen Jimmy Davies in de club kwam; „ik dacht reeds, dat ge onze afspraak vergeten hadt.”

Jimmy antwoordde:

„Ik heb mij verslapen, mr. Clarke. Ik heb heerlijk gedineerd en daarna met vrienden een autoritje gemaakt. Maar ik ben een man van mijn woord en daarom ben ik hier, al is het ook wat later geworden!”

Bob Clarke keek op zijn horloge en zei:

„Binnen een uur vertrekt de trein naar Denver. Zullen wij naar het station wandelen of rijden?”

„Dat is mij om het even,” antwoordde Jimmy Davies. „Zooals ge verkiest.”

Een uur daarna waren Clarke, een ingenieur en Jimmy Davies op reis naar Denver, waar laatstgenoemde aan Robert Clarke en den ingenieur de goudmijn zou aanwijzen, voordat eerstgenoemde het halve aandeel kocht. Dit was den vorigen dag afgesproken.

Men vond alles zooals Chung Lu het had voorgesteld.

De ingenieur keurde de mijn goed, na daaruit aarde gehaald te hebben, die rijk van goud voorzien was en reeds eenige uren later, nadat de mijn onderzocht was, waren zij weer op weg naar San Francisco, waar Clarke, ten overstaan van een notaris, de overeenkomst met Jimmy Davies sloot en hem tachtigduizend dollar op afkorting betaalde.

De rest der koopsom, tweemaal honderd twintig duizend dollar, moest hij uiterlijk binnen vier weken aan Jimmy Davies ter hand stellen.

Dit geld wilde Clarke door zijn vrienden bijeenbrengen, die dan aandeelhouders zouden worden van de goudmijn.

De vrienden scheidden nu van elkaar, Jimmy Davies ging daarop naar Chung Lu, overhandigde hem veertigduizend dollar en rookte daarna zijn opiumpijp.

Als een loopend vuurtje verspreidde zich het bericht over de goudmijnen van Bob Clarke onder diens vrienden.

Niemand had gedacht dat hij ooit zulke goede zaken zou maken.

Maar bij zijn welbekende eerlijkheid twijfelde niemand er aan, dat hij inderdaad een rijke goudmijn had aangekocht.

Men stelde zooveel vertrouwen in hem, dat men zelfs de verklaring van den ingenieur niet noodig achtte. —

Alleen Raffles koesterde, al sprak hij het ook niet in het openbaar uit, wel eenigen twiifel aan de echtheid van de goudmijn en het gelukte hem, na onderzoek te weten te komen dat Jimmy Davies de bezitter van de goudmijn was en dat deze Clarke tot den koop had overgehaald.

Voorts vernam Raffles, dat Jimmy te Frisko bekend stond als een avonturier.

Intusschen kreeg Clarke binnen eenige dagen meer geld te zijner beschikking dan hij noodig had.

Al zijn clubvrienden waren dadelijk bereid geweest aandeelen in zijn goudmijn te nemen.

Spoedig kwam de avond, waarop Jimmy Davies en Clarke elkander ontmoetten om naar den notaris te gaan, bij wien de rest van het benodigde kapitaal zou worden gestort.

Alles ging naar genoegen van beide partijen. Jimmy Davies verkocht aan Robert Clarke de helft der goudmijn „De Gouden Ster” op de Peak bij Denver, en ontving daarvoor een cheque, groot tweemaal honderd twintigduizend dollar.

Met een onverschillig gelaat stak Davies de cheque in zijn portefeuille.

Daarna reikten beiden elkander de hand en gingen terug naar de club, om daar met de overige aandeelhouders de zaak te bespreken.

Tegen den morgen begaf Jimmy Davies zich naar Chung Lu in Hooperstreet en stond weldra voor den Chineeschen bankier, die juist was opgestaan.

Zij bevonden zich weer in het speelvertrek. Voorzichtig haalde Jimmy de cheque te voorschijn en legde die op tafel.

„All right,” zeide Chung Lu, „de chèque is goed.”

„Hebt ge dan reeds geïnformeerd, Chung Lu?” vroeg Davies.

„Ja, natuurlijk,” antwoordde de Chinees, „dadelijk na ons eerste onderhoud reeds. Het geld is bij de Bank gedeponeerd. Ik kan je de helft reeds dadelijk uitbetalen.”

„Nu reeds?” vroeg Davies verwonderd. „Wil je het geld dan niet eerst van de Bank halen?”

„Nee, ik betaal dadelijk,” zei Chung Lu.

De Chinees ging naar de brandkast, kwam terug en telde honderd tienduizend dollar, in banknoten en goud op tafel uit.

Op hetzelfde oogenblik begreep Jimmy, dat de gele schurk voor deze manier van handelen zijn redenen moest hebben.

Welke redenen dit waren, was hem nog niet duidelijk. Goede bedoelingen konde het echter niet zijn.

Hij begon langzaam het geld in zijn zakken te verbergen, begrijpend dat het doelloos zou zijn den Chinees woedend te maken, omdat deze hem volkomen in zijn macht had.

Met zijn met geld volgestopte zakken verliet Jimmy het speelvertrek en bedacht met welken trein hij San Francisco kon verlaten.

Nauwelijks had hij zich verwijderd, of de Chinees ging voor de tafel zitten en schreef een brief, dien hij adresseerde aan den officier van justitie. Reeds binnen twee uren had de magistraat dit epistel in handen.

Deze scheen echter een weinig verlegen te zijn met den brief en niet goed te weten wat hij er mede moest doen. Hij herlas den brief tot twee maal toe, draaide hem om en om, keek een paar artikelen in de wetboeken na en eindigde er mede een boodschap te zenden naar zijn vriend, den rechter van instructie, dr. Alfred Smith, die aan het verzoek van zijn vriend onmiddellijk gehoor gaf en reeds een kwartier daarna bij den officier van justitie in diens werkkamer over den van den Chinees ontvangen brief gebogen zat.

De beide heeren beraadslaagden over den inhoud, die luidde als volgt:

„Hiermede klaag ik Mr. Robert Clarke uit San Francisco aan, wegens het op de markt brengen en verkoopen van waardelooze aandeelen in een „gezouten” mijn.

Ik verklaar, dat de zoogenaamde goudmijn volkomen waardeloos is en dat Mr. Clarke zoowel als Mr. Jimmy Davies ervan overtuigd waren, dat de mijn geen waarde heeft. Beiden hebben getracht

een zwendelpartij op touw te zetten. Ik houd het voor onnoodig, mijn naam hier onder te plaatsen, omdat u van de waarheid mijner bewering gemakkelijk door vakmannen overtuigd kunt worden.”

„Dat is een gemeene streek!” riep de rechter van instructie uit.

De officier van justitie was het volkomen met hem eens.

„En ook geloof ik er geen woord van. Iedereen kent Bob Clarke als een man van eer,” zei hij.

De officier van justitie erkende dit ook.

„Dan maar in de papiermand er mee,” meende deze.

Doch de rechter van instructie zei hoofdschuddend:

„Ge weet, dat ik gewoonlijk niet let op anonieme klachten. Maar in dit geval — ge weet wel” — en hierbij keek hij den ander aan — „dat wij beiden democraten zijn en dat er de volgende week een nieuwe burgemeester gekozen zal worden. Ge weet ook wel, dat Mr. Robert Clarke niet tot onze partij behoort, maar republikein is. Het staat er voor onze partij niet schitterend voor. Bovendien is Clarke een der hoofden van de republikeinsche club „Oldiet”. Hem thans te arresteeren wegens bedrog —”

„Ik begrijp u, mijnheer,” viel de officier van justitie hem in de rede, „dat zou de keus misschien volgens onzen wensch doen uitvallen.”

„Juist,” zei de magistraat. „Daarom zullen wij dezen brief niet in de papiermand werpen, maar ik raad u, om nog hedenavond met eenige deskundigen naar Denver te gaan, de zaak daar nauwkeurig te onderzoeken en mij het resultaat over te seinen. Ik zal dan voor het verdere zorgen.”

De rechter van instructie stond op en zei:

„Ik houd het er intusschen voor, dat het vergeefsche moeite zal zijn en moet het eigenlijk hopen.”

„Ik eigenlijk ook,” zei de officier van justitie. „Maar — alles is mogelijk.”

Den volgende namiddag verspreidde zich het gerucht, dat Mr. Clarke om de een of andere reden gearresteerd was.

De vreemdste verhalen deden de ronde, totdat eindelijk een extra-tijding zekerheid bracht.

De courantenjongens schreeuwden langs alle straten:

„Robert Clarke — het bekende clublid — is wegens zwendel gearresteerd.”

Onder de vrienden van Bob, de aandeelhouders der goudmijn, heerschte onmiddellijk de grootste opgewondenheid.

De een overschreeuwde den ander, totdat John Raffles opstond en tot hen zeide:

„Mijneheeren, ik heb de geheele zaak tot nu toe stilzwijgend aangehoord. Ik geloof niet, dat Mr. Robert Clarke er toe in staat is iemand te bedriegen. Ik geloof, dat zijn arrestatie een truc, een verkiezingsmanoeuvre is, of wel een vergissing!”

Nauwelijks had Raffles het woord „verkiezingsmanoeuvre” gebezigd, of de aandeelhouders riepen woedend:

„Ja, Lord Lister heeft beslist gelijk. Het is niets anders dan een verkiezingsmanoeuvre. Wij zullen de couranten er dadelijk bericht van zenden.”

Nauwelijks een uur later schreeuwden de courantenjongens langs de straten:

„De arrestatie van Mr. Robert Clarke is niets dan een verkiezingsmanoeuvre!”

Doch John Raffles begon de zaak nader te onderzoeken.

Hij had een auto genomen en was naar de woning van Jimmy Davies gegaan, om van dezen iets naders omtrent de goudmijn te vernemen.

Van den portier hoorde hij, dat diens meester den vorigen dag reeds op reis was gegaan.

Er kwam een ironische lach op het gelaat van den Grooten Onbekende.

„Dat heb ik wel gedacht,” mompelde hij bij zichzelf, toen hij weer op straat kwam. „De vos is zijn hol ontvlucht en is bang voor den jager.”

Hij dacht eenige oogenblikken over den toestand na, ging daarop terug naar den portier en verzocht hem om zich naar de vertrekken te mogen begeven, teneinde de boeken terug te halen, die hij aan Jimmy Davies geleend had.

Doordat hij den portier een dollar in de hand drukte, gaf deze zijn toestemming en spoedig daarna stond Raffles in de vertrekken van Davies, die, zooals de portier bevestigde, op reis was.

Het eerste wat Raffles opviel, was de eigenaardige zoete opiumlucht, die uit Jimmy's kleeren kwam.

Terwijl Raffles een houding aannam, alsof

hij naar zijn boeken zocht, zei hij tot den portier, die hem gevolgd was.

„Mijn vriend Jimmy schijnt in den laatsten tijd sterk opium gerookt te hebben.”

„Yes, sir,” antwoordde de portier. „Hij heeft mij verscheiden keeren verzocht mee naar Hooperstreet te gaan, waar hij een opiumkit kent. Maar ik dank er voor.”

„Zoo, zoo,” zei Raffles, „hij maakt dus zijn zenuwen kapot.” En toen:

„Wel, ik zie mijn boeken niet. Ik zal nog eens terug moeten komen.

Heeft mr. Davies niet gezegd wanneer hij terugkeert?”

„No, sir,” antwoordde de portier, „daarvan heeft hij niets gezegd.”

Daarop verliet Raffles het huis en keerde naar de Oldjett-club terug.

Terwijl hij, in gedachten verdiept, langs de straat wandelde, moest hij onwillekeurig aan miss Helena Winston denken.

„Hoe zou zij de tijding van de arrestatie van haar toekomstigen echtgenoot hebben opgevat?”

Hij kwam langs het paleis, waarin zij woonde, bleef eenige oogenblikken staan en keek naar de verlichte vensters van de eerste étage.

Op dit oogenblik hield een auto voor het gebouw stil en Raffles, denkende dat miss Helena daarmede thuiskwam, ging naar het rijtuig.

Tot zijn groote verbazing zag hij een man, die den chauffeur betaalde, en bij nader toezien herkende hij in dien persoon een Chinees.

Deze keek John Raffles een oogenblik onverschillig aan, waarna hij in het paleis verdween.

Raffles ging langzaam verder. Hij herinnerde zich nu, dat Bob Clarke hem verteld had, dat miss Helena Winston presidente was van de Chineesche zending van San Francisco en daarom verwonderde hij zich niet over het bezoek, dat de Chinees haar bracht.

Toen hij in de club kwam, werd hij van alle kanten bestormd met het verzoek, om een middel te bedenken hoe men Bob Clarke redden kon, omdat de deskundigen verklaard hadden, dat de mijn inderdaad waardeloos was.

De invrijheidstelling van Robert Clarke, tegen het deponeeren eener waarborgsom, was geweigerd.

ZESDE HOOFDSTUK.

De gevangene van den gelen duivel.

Op ongeveer dat zelfden uur zat miss Helena Winston op haar kantoor en was juist eenigszins bedaard van de opgewondenheid, die zich van haar meester had gemaakt, toen zij de arrestatie van Bob Clarke vernam.

Het bloed harer voorouders werkte in haar aderen.

Zij zat nu bedaard in haar leuningstoel, had de lippen op elkander geperst en dacht er over na, of er misschien ook mogelijkheid bestond om Bob te redden.

Zij begreep, dat de arme jongen alléén met de zaak begonnen was, met het doel om haar eindelijk te kunnen mededeelen, dat hij een vermogend man was geworden.

Zij moest er zelf om lachen, dat het hem gelukt was zooveel onnoozele menschen te vinden.

Zij begreep nu, dat zij zich in hem vergist had; hij scheen toch wel een man van zaken te zijn. Eindelijk kwam zij tot het besluit om eenige leiders der democratischen partij er toe over te halen, de beide rechters door middel van groot sommen gelds te trachten om te koopen, zoodat hij uit de gevangenis ontslagen zou worden.

Zoodanig was zij in gedachten verdiept, dat zij niet hoorde, dat buiten haar kamer in de gang voetstappen weerklonken.

Plotseling werd er aan de deur geklopt en de adem stakte haar in de keel. Zij vond zich zelf kinderachtig en begreep niet hoe het kwam, dat zij zoo schrikachtig was. Toch moest zij een paar maal slikken voor zij kon roepen:

„Come in.”

De deur werd geopend en nu moest Miss Winston lachen om haar eigen vrees, want haar bediende Antony stond voor haar.

De komst van haar bediende had haar doen schrikken. Zij keek hem aan en vroeg:

„Wat is er, Anton?”

„Er is een Chinees aan de deur, die u noodzakelijk moet spreken,” luidde het antwoord.

„Een Chinees?” herhaalde miss Helena, verwonderd.

„Ja, hij beweert dat hij u persoonlijk iets belangrijks moet zeggen,” zei de bediende.

„O zoo, dat zal wel iets over de zending zijn, — meende miss Winston. — Laat hem binnenkomen.”

„Goed, ik blijf in de nabijheid, miss Winston,” zei Anton en vertrok.

Eenige oogenblikken later trad Li Hung, de bediende uit de opiumkit van Chung Lu, binnen.

Miss Winston stond op en keek hem verwonderd aan; hij was een van haar beste leerlingen.

„Wat verlangt ge?” vroeg zij.

„Ik heb u belangrijke mededeelingen te doen, Miss Winston,” luidde het antwoord van den Chinees.

„Zoo, waarover?” vroeg het meisje.

„Ik weet, dat miss Winston een goeden vriend heeft, die gevangen genomen is,” aldus begon Li.

„Mr. Robert Clarke?” vroeg Miss Winston.

„Yes, Bob Clarke,” herhaalde de Chinees en vervolgde:

„Ik weet, door wien Mr. Robert Clarke bedrogen is. Ik heb gehoord en weet wie de mijn gezouten heeft.”

Miss Winston had moeite om kalm te blijven.

Wat had dit alles te beteekenen? vroeg zij zich af.

Li Hung ging voort:

„Maar onderwijzeres moet niet naar de politie gaan.”

„Waarom niet?” vroeg Miss Winston.

„Omdat de politie hem niet vinden zal,” zei Li. „Chung Lu en Jimmy Davies hebben de mijn gezouten.”

„Chung Lu, wie is dat? Dien ken ik niet,” zei Miss Helena.

„Als de politie hem zoekt,” aldus ging Li voort, „dan is hij reeds ver van hier. Hij is zeer sluw. Ik wil u gaarne een plezier doen, onderwijzeres, en wil ook niet valsch zijn tegen een Chineeschen kameraad; alle Chineezers zijn vrienden. Ik geloof, als onderwijze-

res naar Chung Lu gaat en hem geld geeft, hij dan wel een schriftelijk bewijs wil geven, dat hij en Jimmy Davies de mijn aan Bob Clarke verkocht hebben, nadat ze hem eerst gezouten hadden; maar dan moet u hem drie dagen tijd geven, opdat hij ontvluchten kan.

„U moogt dus niet naar de politie gaan! Als onderwijzeres dat belooft, dan breng ik u dadelijk naar Chung Lu.”

Terwijl het meisje hierover nadacht, sprak Li Hung verder:

„Als onderwijzeres het goedvindt, dan moeten wij dadelijk heengaan, want Chung Lu is misschien bang om in Frisko te blijven; misschien is hij reeds weg.”

Miss Winston aarzelde nog een oogenblik; daarop vroeg zij: „Waar woont Chung Lu?”

„In Hooperstreet,” luidde het antwoord.

„Wacht een oogenblik, Li Hung,” zei Miss Winston.

Zij ging naar het aangrenzend vertrek, kleepte zich, nam daarop uit haar schrijfbureau een revolver, keek of alle zes kamers geladen waren, en stak die bij zich.

Daarop keerde zij naar Li Hung terug.

„Ik ben bereid om met je mede te gaan Li Hung,” zei het meisje, dat nu geheel haar kalmte en koelbloedigheid terug gevonden had. „Laat ons spoedig gaan en geen tijd verloren laten gaan.”

De Chinees boog zwiingend het hoofd en samen ging het tweetal de deur uit en de straat op.

Ieder die deze beide menschen zou ontmoet hebben, zou de dame zeker voor een vreemdeling hebben aangezien, die zich door een inlandschen gids het Chineezenkwartier liet toonen.

Eindelijk kwamen zij bij de kroeg in Hooperstreet.

Miss Winston trad binnen. Bij de deur zat een Chinees.

Achter in het vertrek stond een ton en daarnaast bevond zich de gang naar het speelvertrek.

Terwijl zij de revolver uit haar zak haalde en die in de hand hield, maar zóó verborgen onder haar mantel, dat niemand die zien kon, zeide zij:

„Ga mij voor, Li Hung. Ik zal je volgen.”

Li Hung ging de trap af, miss Winston volgde hem. Toen zij op de laatste trede gekomen waren, hoorde zij plotseling een slag boven haar hoofd.

Zij keek verschrikt op, maar kon niets on-

derscheiden; men had de kelderdeur dicht gegooid.

Zij wilde terugkeeren; maar in hetzelfde oogenblik werd het totaal duister om haar heen. De lichten in den kelder van Chung Lu waren uitgedraaid.

Maar boven stond de Chineesche kellner en verkocht aan een dronken matroos slechten brandewijn.

John Raffles had inmiddels verscheidene deskundigen, voor rekening van de kas der club, naar Denver gestuurd. Robert Clarke's clubvrienden waren woedend; zij uitten de vreeselijkste dreigementen; slechts Raffles bleef kalm.

„De zaak is mij nóg niet recht duidelijk,” zei hij. „Wanneer het niets dan een verkiezingsmanoeuvre is, dan moesten de beide rechtsgeleerden toch begrijpen, dat de gevolgen voor hen zéér onaangenaam kunnen worden.

„Indien Mr. Clarke niet in zulk een moeilijke positie geraakt was, dan zou ik denken, dat de geheele zaak niets dan zwendel is.”

De andere heeren knikten toestemmend, want allen wisten zeer goed, dat de zwendelaars met goudmijnen nog even druk plaats hadden als voor honderd jaren; er vielen iederen dag slachtoffers.

Toen miss Helena Winston zoo plotseling in volslagen duisternis stond, tastte zij met hare handen om zich heen; eensklaps werd zij door iemand aangepakt en vooruitgeduwd. Dit alles geschiedde zóó vlug, dat zij geen gebruik van haar wapen kon maken.

Voor zij wist wat er met haar gebeurde, voelde zij, dat zij een nauwe opening binnen geduwd werd en een deur achter haar gesloten werd.

Eenige oogenblikken stond zij bewegingloos, daarna nam zij een kloek besluit en de revolver in haar kleine vuist klemmend, tastte zij met de andere hand om zich heen.

Voorzichtig, stap voor stap bewoog zij zich voort, elk oogenblik vrezend geen grond meer te zullen voelen. Zij dacht aan een of ander verborgen valluik, maar zonder op iets verdachts te zijn gestooten, raakte hare tastende hand eindelijk iets hards aan.

Het was een muur.

Voorzichtig liep zij in die volslagen duisternis langs dien muur, tot zij bij een hoek kwam. Ook daar vond zij een muur en nog

een en nog een. Zij was blijkbaar opgesloten in een tamelijk klein vertrek en in volslagen duisternis.

Een vreeselijke angst maakte zich ondanks haar moed van haar meester.

Zij was in een val gelokt, daaraan was niet te twifelen. Haar Chineesche leerling Li Hung, dien zij voor een eerlijk mensch had aangezien, had deelgenomen aan een misdadig complot.

Zij huiverde bij de gedachte, wat er nu met haar gebeuren zou. Maar weldra kreeg zij haar kalmte terug. Zij hield haar revolver gereed.

Zij begreep, dat het goed was, die bij zich te hebben; zij kon zich nu ten minste verdedigen.

Zij betastte nogmaals de muren van het vertrek en voelde vier kale wanden; in een der hoeken ontdekte zij een bed; een gewoon ijzeren ledikant, waarop een matras en een deken lagen.

Zij bedacht zich een oogenblik, daarna plaatste zij het ledikant in den hoek, zette de matras in de hoogte en ging daarachter staan.

Zij had nu een barricade voor zich. Met de revolver in de hand bleef zij daar wachten; hoe lang, dat wist zij zelf niet.

De minuten schenen haar uren.

Zij begreep nu ook, waarom de Chinees haar eenvoudig in het vertrek gestooten had, zonder haar de boeien aan te leggen.

Hij wilde haar waarschijnlijk tijd laten om te verhongeren, of wachten, totdat zij was ingeslapen om haar dan te overrompelen, zonder dat zij tegenstand kon bieden.

Voorbereid op alle mogelijkheden, bleef zij een afwachtende houding aannemen. Van buiten kon zij geen hulp verwachten.

Robert Clarke, die in de gevangenis zat, was de eenige, die haar misschien ter hulp had kunnen komen en haar afwezigheid kon vóór den volgenden morgen niet ontdekt worden.

Schreeuwen kon haar evenmin baten.

Zij begreep ook zeer goed, dat zij, als haar hier voedsel mocht worden toegediend, er niets van kon gebruiken; het kon vergiftigd zijn.

Zij kreeg haar koelbloedigheid terug, rekende af met het leven en bereidde zich voor te sterven. Maar als het zijn moest, dan zou zij haar leven duur verkoopen.

Zoo waren er misschien eenige uren verlopen, toen het vertrek plotseling helder verlicht werd.

Er was een luikje in de deur geopend en daar doorheen scheen een verblindende lichtstraal het vertrekje binnen. Toen verscheen door de opening een arm, die zich naar het slot uitstreckte, den sleutel omdraaide en een oogenblik daarna stond Chung Lu voor haar.

Thans was het oogenblik daar, waarop hij de schanddaad bedrijven wilde, die Jimmy Davies niet begrepen had en die eigenlijk het doel van zijn plannen was.

Het was niet zijn hoofddoel geweest, Robert Clarke en zijn vrienden geld af te persen voor de gezouten mijn. Neen, dat was slechts een middel geweest om zijn schandelijk doel te bereiken.

Clarke moest als bedrieger onschadelijk gemaakt worden, opdat voor hem de weg tot miss Helena Winston geëffend zou zijn...

Twee jaren geleden was Chung Lu haar leerling geweest met het doel om te weten te komen, wie van zijn landslieden de zendings-school bezochten.

Hij had miss Helena Winston toen leeren kennen en zijn hartstocht was voor haar ontbrand.

Toch deed hem dit niet de voorzichtigheid uit het oog verliezen. Met het groote geduld, aan het gele ras eigen, bereidde hij een plan voor, dat hem het meisje in handen moest spelen. Hij zorgde er wel voor, dat nooit iemand iets van zijn geheime hartstocht voor de schoone blanke vrouw te weten kwam.

Hij had er juist een karakter voor om dat nimmer aan iemand mede te deelen. Hij begreep ook wel dat het hem nooit gelukken zou, de voornamelijk rijke Amerikaansche tot vrouw te krijgen. Daarom kon hij slechts door geweld zijn doel bereiken.

Zodoende had hij er verscheidene jaren aan besteed, om groote kapitalen bijeen te zamelen, om haar dan door middel van geweld naar China te laten transporteeren.

Dat was de reden, waarom Robert Clarke uit den weg geruimd moest worden.

Nu was dat gebeurd en miss Helena in zijn macht.

Dit alles vloog met de snelheid van een bliksemstraal door zijn gedachten, terwijl hij daar met zijn electrische lantaarn voor zijn gevangene stond.

Zonder zelfs met de oogen te knippen keek hij zijn slachtoffer onafgebroken eenige oogenblikken strak aan.

Maar ook Miss Winston sloeg de hare niet neer.

Krampachtig hield zij de revolver in haar hand.

Eensklaps sprong Miss Helena op; zij stond thans in haar volle lengte achter de matras, met de revolver in de hand.

Zij keek den Chinees één oogenblik aan. Zij herkende hem en riep verbaasd uit:

„Fu Wang!”

De Chineesche bankier schudde het hoofd en zei:

„Ik heet niet Fu Wang. Dien naam had ik aangenomen toen ik leerling bij u was; Miss Helena schijnt een goed geheugen te hebben.”

Zij voelde een rilling van afschuw langs haar rug loopen, toen zij haar voornaam door den Chinees hoorde uitspreken.

„En wie zijt gij dan?” vroeg zij met vaste stem.

De Chinees trad nader en zei met een lachje:

„Ik heet Chung Lu.”

Miss Helena kende door hare leerlingen den naam van dezen gevreesden Chinees.

„Chung Lu?” herhaalde zij. „De beruchte bankier? — De eigenaar van de speelholen? — De eigenaar van de opiumkit in Hooperstreet? —”

„Precies, miss Helena, dat ben ik!” zei de Chinees.

„En wat wilt gij van mij?” vroeg Miss Winston.

De Chinees kwam weer eenige stappen nader en zei:

„Vraagt ge dat aan mij, miss Helena? Wat zou een man wel van u willen? Ik bemin u, ge moet mijn vrouw worden.”

Door deze woorden begreep miss Helena wat haar boven het hoofd hing.

Het stond nu bij haar vast, hoe zij handelen moest en zij nam zich voor om niets meer te vragen of te zeggen.

Het was duidelijk dat de Chinees op antwoord wachtte, maar toen zij bleef zwijgen, zeide hij:

„Ge zijt in mijn macht, miss Helena, en zoo min de politie, als het geheele leger der Vereenigde Staten, kan u aan mij ontrukken.

„Maar als ge er in toestemt, mijn vrouw te worden, dan zal ik u als een vorstin behandelen; zoo niet, dan... zal ik geweld gebruiken.”

Hij kreeg geen antwoord.

„Wilt ge mij niet antwoorden?” vroeg hij zoetsappig.

Zij bleef zwijgen. Nu zij wist, wat zijn doel was, koesterde zij geen angst meer.

Hij kwam nog een schrede nader en sprak: „Ik wil niet gaarne geweld gebruiken, luister dus: toen ik voor het eerst in uw zendelingenhuis kwam onder een valschen naam, toen deed ik dat om de gemeene honden te leeren kennen, die gehoor gaven aan uwe verleidelijke woorden. Maar toen ik u zag, vergat ik dat doel, want sedert dien tijd heb ik u lief gekregen en daarom heb ik de mijn gezouten, en liet die door een Amerikaan aan Robert Clarke verkoopen, want hij was de eenige persoon, die mij in den weg stond.

„Thans zit hij als een schurk achter slot en grendel.

„Men zal u niet zoo spoedig missen, en als een der Chineezen er van verdacht wordt u opgesloten te hebben, dan valt het vermoeden op Li Hung en niet op mij.

„Wie zal het kunnen bewijzen dat ge hier zijt? Ge zijt geheel in mijn macht.”

Na een kort stilzwijgen ging hij voort:

„Als ik u niet liefhad, dan zou ik u nu eenvoudig worgen; maar dat wil ik niet. Ik zal geduld hebben en hoop, dat gij uit eigen beweging in ons huwelijk zult toestemmen. Wat zegt gij hierop?”

Geen antwoord — —.

„Maar antwoord dan toch!” zei de Chinees, terwijl nu voor het eerst een weinig ongeduld in zijn stem klonk.

Miss Helena liet nog steeds geen geluid hooren.

„Ik ben rijker dan uwe Amerikaansche geldkoningen,” begon Chung Lu opnieuw.

Miss Helena verroerde zich niet.

„Goddam! Als ge mij geen bescheid geven wilt, dan maak ik u tot mijn slavin!” riep de Chinees en zijn stem klonk dreigend van woede.

Miss Winston had hem door haar houding tot het uiterste gebracht.

Hij wilde tandenknarsend op haar aanvliegen.

Maar eensklaps hield zij hem haar revolver voor.

„Nog één schrede en...”

Zij sprak deze woorden met de meest mogelijke kalmte uit.

Chung Lu sprong verschrikt achteruit.

Hij knipte zijn electriche lantaarn uit en op hetzelfde oogenblik, waarin zij de revolver op hem richtte, heerschte wederom volslagen duisternis, zij hoorde haar belager naar de deur gaan en... zij was weer alleen.

Zij ging op den rand van het ledikant zitten en hield haar oogen gevestigd op de plek, waar de deur was, waardoor de Chinees gekomen en weer verdwenen was.

In haar zak vond zij toevallig een doosje waslucifers.

Zij opende dit en vond daarin eenige lucifers.

Zij verheugde zich daarover.

Langs den wand tastend, bereikte zij de deur en plaatste daarvoor een waslucifer, na die eerst aangestoken te hebben.

Zij had nu ten minste licht, hetgeen haar haar eenzaamheid minder deed gevoelen. Zij nam zich voor, zoodra de lucifer opgebrand was, onmiddellijk een nieuwe te ontsteken en zoo vervolgens tot het geheele doosje leeg was.

Zij nam toen haar plaats weer in, met de revolver in de hand.

Zij nam zich beslist voor om niet in te slapen!

Terwijl Miss Helena Winston het uur van haar dood afwachtte, was Chung Lu in het

Fau-tau-vertrek bezig om te beraadslagen met Li Hung.

„Zij heeft een revolver bij zich en ik durf haar niet naderen, Li Hung,” zei de gele spitsboef.

„Daarop hebben wij niet gerekend; maar ik ben niet van plan om mij door een vrouw schaakmat te laten zetten.”

„Maar wat zijt ge dan van plan te doen, Chung Lu?” vroeg Li.

Op deze vraag boog de bankier zich naar zijn landgenoot over, alsof hij het niet wagen durfde om zelfs onder vier oogen luid te spreken en fluisterde:

„Ik wacht nog eenige uren en dan — — —”

„En dan?” vroeg Li Hung met belangstelling.

„De blaaspijp”, fluisterde Chung Lu.

Hij haalde diep adem, toen hij dit geheim aan zijn vriend had medegedeeld.

„Goed”, antwoordde deze. „Ge hebt gelijk; daaraan heb ik nog niet gedacht.”

„Maar ik wel,” zei Chung Lu grijnslachend, „ik zal er echter mee wachten tot tegen den morgen.”

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De brief van Bob Clarke.

Het was tegen zes uur des avonds, toen John Raffles in de club een brief kreeg, dien Clarke hem van uit de gevangenis gezonden had.

Met een ernstig gezicht las Raffles de weinige regelen, die aldus luiden:

„Mijn beste Lord Lister!

Ik verzoek u dringend, om onmiddellijk na ontvangst van deze letteren, die ik door een omgekochten gevangenisbewaarder aan u zendt, Miss Helena Winston op

te zoeken en haar te verzekeren, dat ik op mijn eerewoord een eerlijk man ben. Tracht haar te troosten en vertel haar, dat ik door Jimmy Davies, indien de mijn werkelijk gezouten is, ben bedrogen.

Ik groet u en alle vrienden van de club.

ROBERT CLARKE.”

Zoo als Raffles den brief had gelezen, stond hij op en wenschte al zijn vrienden van de club goeden nacht.

Beneden gekomen, nam hij een auto, en

reed naar het paleis van miss Helena Winston.

Dit gebeurde twee uur, nadat zij haar huis met Li Hung verlaten had.

De bediende ontving hem met verwondering en hoorde tot zijn verbazing, dat Raffles zijn meesteres onmiddellijk wenschte te spreken.

„Het is mij helaas onmogelijk om aan uw wensch gevolg te geven,” zei de man. „Miss Winston is met een Chinees naar Hooperstreet gegaan.”

Dat had de getrouwe bediende, toen de Chinees bij zijn meesteres was, in de zijkamer gehoord.

Reeds gedurende een uur had de oude bediende zich de bitterste verwijten er van gemaakt, dat hij zijn meesteres in gezelschap van den Chinees had laten vertrekken.

Raffles dacht een oogenblik na. Al zijn gedachten waren plotseling op één punt gericht.

Zoo geregeld als een machine werkten zijn hersens, en hij sprak tot zich zelf:

„Jimmy Davies — opiumrooker — Hooperstreet — Jimmy Davies — goudmijn — Bob Clarke. —

Jimmy Davies op reis — Clarke gevangen genomen. —

Robert Clarke — miss Helena Winston — Chineesche zending.”

Nu begon hem alles duidelijk te worden.

Daar stak beslist veel meer achter, dan alléén de misdaad met de goudmijn tegen Bob Clarke.

Waarschijnlijk was alles slechts een bedrog van de gele schurken te San Francisco.

Hij greep plotseling den arm van den bediende en vroeg hem:

„Met — een Chinees?”

„Jawel, uw lordschap,” antwoordde de man. „De zaak beviel mij volstrekt niet. Ik weet wel, dat ik zoo niet spreken moest, want het past niet voor een bediende om kritiek uit te oefenen over hetgeen zijn meesteres doet, maar ik zeg nog eens, dat de zaak mij volstrekt niet beviel.

„Ik vertrouw die schurken niet!”

Raffles viel hem ongeduldig in de rede en vroeg:

„Hoe zag die gele schurk er uit? Waardoor kondt ge hem van anderen onderscheiden?”

„Vergeef mij, uwe lordschap,” antwoordde de bediende, „maar u weet ook wel, dat de een van hen er juist zoo uitziet als de ander.”

Raffles knikte toestemmend. Dat moest hij toegeven. Plotseling kwam er een gedachte bij hem op:

„Hebt gij den naam van den kerel onthouden?” vroeg hij.

„Yes, uwe lordschap.”

„Hoe heet hij dan?” vroeg Raffles.

„Hij noemde zich Li Hung en beweerde een leerling van miss Winston te zijn.”

In hetzelfde oogenblik keerde Raffles zich om en verdween, zoodat de oude bediende hem met wijdopen gesperden mond nakeek, omdat hij dacht, dat het een spookverschijning was, die voor hem had gestaan.

Raffles was zóó plotseling verdwenen, als of de aarde hem verzwolgen had.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

John Raffles als detective.

Hoofd-inspecteur Charlestown, chef der politie te San Francisco, was bezig de processen-verbaal na te zien, toen er een agent bij hem binnen kwam.

„Ik wensch niet gestoord te worden; ga naar inspecteur Goodman,” zei de hoofd-inspecteur.

Maar de agent bleef staan.

„Wat verlangt ge nog?” vroeg Charlestown eenigszins ongeduldig.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer de hoofd-inspecteur,” antwoordde de man, „lord Edward Lister wenscht u dringend te spreken.”

Charlestown stond op.

„Raffles — Lord Lister — op dit uur?” vroeg hij.

„Ja, mijnheer de inspecteur,” luidde het antwoord.

„Laat hem dan dadelijk binnenkomen,” klonk het bevel.

Raffles kwam binnen.

„Goedenavond, inspecteur; ik heb uwe diensten nodig,” aldus opende lord Lister het gesprek.

„Waarvoor?” vroeg Charlestown.

„Voor Miss Helena Winston,” zei Raffles, „voor Robert Clarke — voor een gemeenen streek van de Chineezers.”

Door dit laatste woord werd inspecteur Charlestown als geëlectriseerd.

De geelhuiden waren bang voor hem, want hij had hoofdzakelijk het toezicht op het Chinezenkwartier.

Hij was niet bevreesd voor hunne laagheden en kende al hunne onderaardsche schuilhoeken.

Het was wel eens voorgekomen, dat hij dagen lang in hunne rattenholen rondzwierf, om te ontdekken waar opium- en speelholen waren.

„Kent u,” vroeg Raffles, „een zekeren Li Hung uit Hooperstreet?”

„Heb een oogenblik geduld,” antwoordde

de hoofd-inspecteur en ging naar een kast, waarin Raffles naar alphabetische orde gerangschikte documenten liggen zag.

Dat waren de signalementen, passen en fotografieën van de meeste te San Francisco wonende Chineezers.

Binnen eenige oogenblikken had de inspecteur de stukken gevonden, waarin Li Hung beschreven werd; hij legde ze voor Raffles neer, toonde hem diens foto, en zei:

„Hier hebt u het portret van den schurk. Hij is zeer gevaarlijk en een getrouwe dienaar van den gevaarlijksten woekeraar van San Francisco, genaamd Chung Lu, van beroep bankier en eigenaar van opium- en speelholen.

„Door de sluwheid van dezen schelm kon ik tot dusverre geen vat op hem krijgen.”

„Kent u Miss Helena Winston, inspecteur?” vroeg Raffles.

„Zeker, uwe Lordschap. Waarom vraagt u mij dat?” luidde de wedervraag.

Daarop verhaalde Raffles, dat Miss Winston, onder begeleiding van Li Hung, haar huis had verlaten en naar Hooperstreet gegaan was.

„Hooperstreet?” herhaalde Charlestown. „Daar bevindt zich het speelhol van den bankier.”

Hij drukte op den knop van een electrischen bel en binnen eenige oogenblikken stonden drie agenten in burgerkleeding in het vertrek van den hoofd-inspecteur.

Raffles keek de agenten aan, en was zeer tevreden over hun uiterlijk.

Het waren geheime agenten, reusachtige gestalten, mannen van staal en ijzer, waarmee men iets uitrichten kon.

„Deze agenten kennen ieder hoekje in Hooperstreet, uwe Lordschap,” zei Charlestown.

„Kent ge Li Hung?”

Alle drie gaven een toestemmend antwoord.

„Wij verdenken hem er van,” ging Charlestown voort, „dat hij Miss Helena Winston verborgen houdt. Maakt u onmiddellijk gereed om dat uit te vorschen, vóór het te laat is.

„Wat ik u verder te zeggen heb, zal ik u onderweg mededeelen, want ik ga mee.”

De hoofd-inspecteur had spoedig zijn uniform tegen burgerkleeding verwisseld.

Toen hij met Raffles en de agenten op weg naar Hooperstreet was, deelde hij zijn bevelen uit.

„Gij, John, moet naar de whisky-tapperij gaan en daar melden dat een klacht wegens het schuiven van opium ingediend is; ge moet daar nauwkeurig onderzoeken, hoe de kelder gebouwd en ingericht is.

„In geval van nood moet ge fluiten en als ge binnen tien minuten niet terug zijt, dan komen wij binnen, aannemende dat men u vast houdt.”

In Centerstreet scheidden zij.

„Houdt uwe revolvers gereed”, was het laatste bevel aan de agenten en, zich tot Raffles wendend, vroeg hij:

„Is uwe Lordschap gewapend?”

„Tot mijn spijt niet, inspecteur.” antwoordde lord Lister.

„Neem dit wapen dan; ik heb altijd twee brownings bij mij,” zei de politie-chef.

De agent John ging de kroeg binnen, terwijl de anderen heen en weer wandelden.

Toen de geheime agent in de tapperij kwam keek de barkeeper hem onverschillig aan en vroeg:

„Een whisky soda?”

„Gij kunt dien drank voor u behouden; ik wensch Li Hung te spreken,” antwoordde de agent.

De Chinees keek hem aan en antwoordde:

„Li Hung is op reis.”

„Zoo, gele schoft,” zei John met vaste stem.

„Als je mij niet binnen eenige seconden zegt, waar Li Hung is, dan geef ik je een klap in je gezicht, dat je in drie dagen niet in je vuile kroeg kunt verschijnen. Ik heb Li Hung heden nog gesproken. Vooruit, als de gesmeerde bliksem of...”

Deze woorden maakten den Chinees voor een oogenblik geheel onthutst; maar ook slechts voor een oogenblik, want spoedig zeide hij:

„Ge vergist u, sir. Li Hung is drie dagen geleden op reis gegaan.”

Vóór dat de Chinees nog een verdedigende houding kon aannemen, ontving hij zoo'n ge-

weldig vuistslag in zijn gezicht, dat hij op klaarlichten dag duizende sterretjes zag schitteren.

Als een gevelde os viel hij bewusteloos op den grond.

Nu begon John kalm alles te doorzoeken, maar vond niets.

Ofschoon hij zich de grootste moeite getroostte, om de muren en den vloer te onderzoeken, vond hij toch nergens een geheime deur.

Dat de groote ton den toegang tot de onderaardsche vertrekken bedekte, dat kon hij niet weten.

Geheel ontmoedigd stond hij een kwartier later weer op straat en ging kalm, zonder opzien te verwekken, den hoofd-inspecteur tegemoet, die met Raffles aan de overzijde der straat liep en deelde hem alles mede.

„Uwe lordschap is inderdaad eenige minuten te laat gekomen,” zei hoofd-inspecteur Charlestown nu tot Raffles. „Doordat men beweert dat Li Hung plotseling op reis gegaan is, terwijl het vaststaat dat hij pas voor twee uren miss Helena Winston uit haar huis gelokt heeft, hebben wij het stelligste bewijs dat hier een schurkenstreek uitgehaald is. Maar misschien kan er nog wat gedaan worden.

„Wij kunnen nu twee middelen kiezen.

„Het eerste is om door eenige honderden manschappen het geheele Chineezekwartier te laten doorzoeken, waarbij echter het gevaar dreigt, dat wij miss Helena Winston slechts als een lijk terug vinden.

„Het andere middel is dat wij een onderzoek laten doen door slechts één geheimen agent. Maar daarover moet ik nog nadenken... het is echter vóór alles noodig, zeer snel te handelen.”

„Dat is ook mijn meening, inspecteur,” zei Raffles; „ik ben bereid, u met raad en daad bij te staan.”

Zij zwegen een oogenblik en bekeken het huis, waarin miss Helena Winston waarschijnlijk in den kelder opgesloten zat. —

In het Fau-Tau-vertrek zaten nog steeds Chung Lu en Li Hung te fluisteren.

Zij wisten nog niet, dat de politie de kroeg was binnengedrongen en doorzocht had.

„Ik geloof dat het beste maar is om kort proces te maken,” zei Li Hung; „zij kon anders nog lawaai gaan maken en schieten.”

Chung Lu stond op, knikte en ging naar

den muur, waar de brandkast was ingemetseld.

Uit die kast haalde hij een zeer lange, dunne buis te voorschijn, voorts een leeren zakje, waaruit hij een weinig bruin poeder nam.

Op het met zijde gestikte Chineesche gordijn, dat over de geheime deur hing, was een vliegende draak aangebracht.

Uit het oog van dezen draak haalde Chung Lu een kleine prop te voorschijn en stak het eene eind der buis in de daardoor ontstane opening.

Daarop bracht hij het andere eind der buis aan den mond en blies daarin met alle kracht.

Dadelijk daarna was de prop in het oog van den draak weer op haar plaats en toen legde Chung Lu, met een tevreden lachje, de buis en het leeren zakje weer weg.

„Zoo, dat is gebeurd”, zeide hij tot Li Hung.

Hij had een middel gebruikt, dat dikwijls in Indië en China aangewend wordt.

Hij had namelijk een zeer sterk verdoovingsmiddel in het kleine vertrek dat miss Winston tot gevangenis diende geblazen, een verdoovingsmiddel dat de Chineezen bereiden uit de sap en de bladeren van die bloemen, wier geur iedereen doodt, die ook slechts één nacht daarmee in een gesloten vertrek doorbrengt.

Zwijgend zaten beide geelhuiden thans naast elkaar en wachtten met dat eigenaardige geduld, dat een eigenschap van alle Oostersche volken schijnt te zijn.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Onder den grond.

Hoofd-Inspecteur Charlestown had, niettegenstaande hij lang en ernstig over de zaak had nagedacht, nog steeds geen goed plan kunnen bedenken.

Eindelijk wist Raffles hem te bewegen om met hem naar den kelder te gaan, om daar nog eens alles te doorzoeken, want slechts in den kelder kon Li Hung naar de meening van Raffles te vinden zijn.

De inspecteur wist, dat de toegang tot het geheime opium-hol door de tapperij ging.

Maar tot nu toe had noch hij, noch een zijner detectives dien toegang weten te vinden.

Thans konden zoowel de hoofd-inspecteur als de hem begeleidende detectives den Grooten Onbekende eens aan het werk zien.

Met half geopende scherp ziende oogen zocht Raffles den vloer af.

Deze was van roode tichelsteen gemaakt.

De inspecteur zag, dat zich een spottend lachje op het gelaat van Raffles vertoonde,

toen hij zich tot den agent John wendde en tot hem zei:

„Men kan de sporen van één enkel mensch wel volgen; maar ik vind hier sporen van honderden, die geregeld langs denzelfden weg gekomen zijn. Kijkt maar eens hier, mijne heeren.”

Hij wees met zijn hand naar den vloer en toen zagen allen, dat van de keldertrap af, dwars door het vertrek tot aan de bierton, de steenen uitgesleten waren.

Hoofd-inspecteur Charlestown bekeek den vloer nu ook nauwkeurig en zei:

„Ik dank u, Lord Lister, voor deze aanwijzing.”

Oogenblikkelijk gaf hij een zijner agenten het bevel om met zijn fluit een signaal te geven, opdat zijn collega's nader zouden komen.

Dadelijk hoorde men een schel gefluit in de donkere Hooperstreet en uit alle verbor-

gen hoeken sprongen plotseling de manschappen te voorschijn.

Dat was de reserve, die hoofd-inspecteur Charlestown, toen hij naar het Chineezenkwartier ging, verborgen had opgesteld.

Niemand van deze geroutineerde, sterke en gewapende lieden sprak een woord, ieder had zijn instructies ontvangen.

Zoodra zij beneden in den kelder waren, paktten zij op een wenk van den hoofd-inspecteur de gewaande volle ton aan en moesten lachen, toen zij ontdekten, dat deze leeg was.

Nu was de donkere keldergang open. Raffles stapte het eerste er in.

„Voorwaarts!” riep hoofd-inspecteur Charlestown en volgde Raffles naar de opiumkit.

Gedurende de vele jaren, dat deze plaats des verderfs bestond, had nog nimmer de politie er in kunnen doordringen. Chung Lu waande zich er dan ook veilig evenals de Chineesche bedienden, die van pure verbazing als versteend bleven staan, toen zij plotseling de groote, zware mannen in burgerkleeding en de agenten in de bekende blauwe uniformen zagen binnentreden.

Zonder hun den tijd te geven aan middelen tot verweer te denken, werden de bedienden, nog vóór zij van hun verbazing becomen waren, geboeid en weggebracht, de gas-

ten op den grond gelegd, waar zij bleven doorslapen, waarna iedere hoek doorzocht, doch niets gevonden werd.

Op iedere vraag, die gedaan werd, haalden de geboeide Chineezen slechts de schouders op.

Daar er geen tijd te verliezen was, liepen de agenten verder en kwamen in het Fau-Tau-vertrek.

Dat was ledig.

Uitgeput zonk hoofd-inspecteur Charlestown op den stoel neer, waarop nog voor eenige oogenblikken Chung Lu gezeten had.

„Verduiveld!” riep hij zijne manschappen, die met bleeke gezichten om hem heen stonden toe, „dat zal wel te vergeefs geweest zijn. De vervloekte bende is verdwenen.”

Alleen Raffles verloor den moed niet. Nogmaals toonde de Groote Onbekende zijn bekwaamheden; want ofschoon er nergens iets verdachts in het vertrek te ontdekken viel, begon Raffles het te doorzoeken en slechts enkele minuten na hun binnentreden hoorde men hem een gesmoorden jubelkreet uiten, een jubelkreet, welken de Groote Onbekende niet kon inhouden, daar hij de geheime deur, waardoor Chung Lu en zijn handlanger verdwenen waren, gevonden had.

TIENDE HOOFDSTUK.

Gered!

Miss Helena Winston had haar oogen geen oogenblik van de deur van hare kerker afgewend.

Zij stond, steeds op haar verdediging bedacht, achter hare barricade.

Plotseling werd de deur geopend en even spoedig weer gesloten.

Chung Lu en Li Hung waren binnen gekomen.

Miss Helena Winston was op hetzelfde oogenblik van achter de matras te voorschijn gekomen en richtte haar revolver op de beide Chineezzen.

„Terug!” riep zij.

De Chineezzen weken naar den muur.

Maar spoedig deed Li Hung een stap voorwaarts en zei:

„Wij komen als vrienden, miss Winston.”

Een ironisch lachje volgde op deze woorden.

„Een! Twee! Drie!” riep het moedige meisje uit.

In hun angst hieven de beide Chineezzen hun armen in de hoogte.

„Wij zijn hier gekomen om u vrij te laten, onderwijzeres,” zei Li Hung met een van angst bevende stem.

„Verwijder u dan van de deur en laat mij er uit,” riep miss Helena uit.

„Onderwijzeres! Onderwijzeres!” riep Li Hung. „Wat ik gedaan heb, doet mij leed.”

„Ik wil niets hooren,” ging het meisje voort. „Ik ben niet meer uwe onderwijzeres. Jij bent een gemeene misdadiger. Verroer je niet als ik naar de deur ga, — anders schiet ik je neer.”

Miss Helena Winston wilde de daad bij het woord voegen, toen zij plotseling wankelde.

Zij werd door een duizeling overvallen en bracht hare rechterhand, waarin zij de revolver hield, naar het hoofd. De revolver viel op den grond en als twee tijgers wierpen de Chineezzen zich op het wapen.

Het door de blaaspijp in het vertrek geblazen poeder begon te werken.

Daarop hadden de gele onverlaten gewacht. Zij wisten, dat zij thans tegenover een zwakke ongewapende vrouw stonden, die geheel aan hun genade was overgeleverd. Op dat oogenblik hadden zij zich gespitst.

Chung Lu, die zich van het wapen had meester gemaakt, keek miss Helena strak aan.

„Het begint te werken,” fluisterde hij Li Hung in het Chineesch toe.

Hij zag, dat Miss Helena haar handen voor de oogen had geslagen en begon te beven.

En toen — gebeurde dat, waarop de Chineezzen wachtten, haar oogen sloten zich — zij trachtte een steunpunt te vinden — maar viel neer.

Met een sprong was Chung Lu met zijn helper bij haar en greep het meisje bij den schouder.

Raffles werkte intusschen zeker reeds een half uur, bijgestaan door agenten aan de brandkast, zonder dat het hem gelukte, haar van zijn plaats te verzetten.

Daarna begon hij den vloer wederom te onderzoeken.

Maar tevergeefs — er vertoonde zich niets.

Eindelijk trok hij het beeld van den muur en nu ontdekte hij de kleine prop in het oog van den draak en het daardoor zichtbaar geworden gat in den muur.

Met zijn scherp blik bekeek hij dit alles nauwkeurig, legde zijn oor voor de opening en — haalde diep adem — want hij had het gevonden — hij hoorde stemmen.

Hij begon den muur nogmaals te onderzoeken. Hij drukte en klopte en — plotseling had hij een geheim paneel gevonden.

Deze geheime toegang was een meesterstuk

van Chineesch vernuft. Door het drukken op een veer werd zij geopend.

Raffles liet het paneel werken, het gleed geruischloos omhoog en nu . . .

. . . . .

Met wellustige oogen keek Chung Lu naar de bewusteloze Miss Helena Winston.

Hij wilde haar in zijn armen drukken.

Maar plotseling stond hij wankelend op en ook Li Hung spalkte zijn mond wijd open, alsof hij naar adem snakte.

Chung Lu wilde iets zeggen, maar eensklaps gevoelde hij zich doodelijk vermoeid.

Noch hij, noch Li Hung hadden er aan gedacht, dat het verdoovingsmiddel ook op hen niet zonder uitwerking bleef.

Zij hadden de daarmede bezwangerde lucht later ingeademd dan hun slachtoffer en waren er daardoor ook langer tegen bestand gebleven, maar nu overviel ook hen dezelfde duizeling, die hun gevangene bewusteloos in hunne armen had geleverd.

Zij wisten wat dat beteekende; zij wisten, dat als zij nu zouden neervallen, zij verscheidene uren bewusteloos zouden blijven en misschien pas ontwaken, wanneer hun slachtoffer reeds lang bijgekomen zou zijn en hun in de handen van de politie had overgeleverd.

Dat moest in ieder geval voorkomen worden en met een laatste krachtinspanning en den moed van een waanzinnige snelden zij naar de geheime deur om het paneel te laten werken en buiten de werking van de vergiftige damp te komen.

Maar nog vóór zij op de geheime veer konden drukken, opende zich het paneel en voor hen stond Raffles, de Groote Onbekende in zijn gewone kalnte.

Een oogenblik stonden de Chineezee als versteend, maar Chung Lu was het eerst weer bij zijn positieven, hij hief de hand, waarin hij de revolver hield, op en schoot op Raffles.

Maar zijn hand beefde ten gevolge van de hem overvallen duizeling te sterk en het schot miste.

Gelegenheid om een tweede schot te lossen kreeg hij niet.

Onmiddellijk daarop volgden er twee schoten uit den browning van Raffles! — een wild geschreeuw — de stemmen der agenten werden gehoord. —

Hoofd-inspecteur Charlestown was met zijn detectives toegesneld en vond Raffles, met de

revolver in de hand en de beide Chineezee neergeschoten aan zijn voeten.

Maar ook Miss Helena Winston lag bewusteloos op den grond.

De agenten namen haar op en droegen haar naar boven.

Daarop volgden Raffles, de hoofd-inspecteur en de overige agenten.

. . . . .

De dag begon reeds aan te breken, toen Raffles met hoofd-inspecteur Charlestown naar het hoofdbureau van politie terugkeerde.

„Wel, inspecteur”, zei Raffles, toen zij afscheid van elkaar namen.

„Ik moet nu eenige uren rust gaan nemen en daarna zullen wij onmiddellijk overgaan tot het vervolgen van Jimmy Davies.”

Maar voor Raffles was geen rust weggelegd.

Toen hij thuis kwam, vond hij daar verscheidene telegrammen, die hem gezonden waren door de deskundigen, die hij naar de goudmijn gestuurd had.

Al deze telegrammen waren van denzelfden inhoud en luiden als volgt:

„Na hernieuwd onderzoek der mijn hebben wij bevonden, dat deze veel gouderts bevat. Eerst scheen het, alsof zij inderdaad gezouten was. Door een langdurig en diepgaand onderzoek is ons gebleken, dat de goudmijn van onnoembare waarde is.”

John Raffles kon een glimlach niet bedwingen, toen hij bedacht, dat Robert Clarke, die nog steeds in de gevangenis zat, meende, dat hij schuldig was. Door het toeval was hij nu een schatrijk man geworden.

Om zich op te frisschen, nam Raffles een koude douche.

Binnen een uur was hij bij den officier van justitie en tien minuten later stond Bob Clarke op vrije voeten.

Een paar uren later verkondigden extra-bladen aan de burgers van San Francisco, dat Mr. Robert Clarke een eerlijk en respectabel man was en tegelijkertijd deelden zij het gevaarlijke avontuur mede, dat miss Helena Winston in de Chineezee stad had beleefd.

Intusschen zochten de agenten en detectives nog steeds naar Jimmy Davies. Zij begaven zich naar die plaatsen, waar zij wisten, dat dergelijke avonturiers hun tijd slijten, maar zij zochten tevergeefs, daar Davies, se-

dert het oogenblik, dat hij over veel geld beschikte, zich in een voornamer gezelschap bevond.

Hij was lid geworden van een rijke wuffte club, waar ook dames toegang hadden en waar tot laat in den nacht bij een strijkje werd gedanst. Hij had de voorname manieren van een gentleman aangenomen en zich een rokcostuum aangeschaft. Hij wilde nu geen opium meer schuiven, maar ging zich elken avond te buiten aan whiskey, dans en schoone vrouwen.

Gelukkig had een der agenten het goede denkbeeld gekregen, ook daar eens een onderzoek in te stellen. Hij zag daar weldra Davies in gezelschap van een jonge, in het rose gekleede vrouw, aan een tafeltje zitten onder het genot van een glas champagne.

Davies liet het geld ruim rollen en was reeds tamelijk beschonken.

Op dat oogenblik hoorde ook hij het nieuws van de goudmijn, die hij met Chung Lu eenige dagen geleden had ingezouten. Hij was zoo verbaasd en teleurgesteld tegelijkertijd, dat hij zich niet meer kon inhouden, maar met luider stem en tot iedereen, die het maar hooren wilde, zijn avontuur op de kale zandvlakte bij de Pikes Peak vertelde.

Hij had nog niet uitgesproken, toen de de-

tectives in burgerkleeding hem bij den schouder pakt en hem in weerwil van zijn tegenstreven arresteerden.

Zij vroegen hem of hij Jimmy Davies was.

„Ja”, antwoordde hij, „die ben ik; maar wat gaat u dat aan?”

Daarop toonden de detectives hem hun ambtspenningen en, nog voor hij zich verdedigen kon, werd hij geboeid en naar de gevangenis gebracht. —

Maar Raffles vierde dienzelfden avond de verloving mede van Bob Clarke met Miss Helena Winston.

Tot dit feest drongen zelfs de jubeltonen door van het volk, dat zich verheugde over de nieuwe burgemeesterskeuze en de overwinning der republikeinsche partij.

Tot die overwinning hadden vooral Robert Clarke en Jimmy Davies, door middel van de gezouten goudmijn, ruimschoots hun aandeel bijgedragen.

Miss Helena Winston echter hief haar glas op en zei tot Raffles:

„Zonder u, waarde lord Lister, zou alles niet zoo goed zijn afgelopen. Ik drink op uw gezondheid en spreek de hoop uit, dat gij nog jaren uw nuttig werk tot heil van alle goede menschen moogt verrichten!”

De volgende aflevering (Nr. 611) bevat:

De vriend van weduwen en weezen.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885